

SVĚTLO

TÝDENÍK MATICE CYRILOMETODĚJSKÉ

11. ČÍSLO / XXVII. ROČNÍK

14 Kč • 0,76 €

17. BŘEZNA 2019

Z obsahu:

O Otčenáši -

Posvěť se jméno tvé
Katecheze papeže
Františka při generální
audienci 27. února 2019,
na Svatopetrském
náměstí v Římě
- strana 2 -

Blahoslavený Marcel Callo

Libor Rösner
- strana 4 -

Proč katolíci uctívají relikvie

Mary Rezac
- strana 6 -

Smrt hříšníkova (1)

Sv. Alfons Maria
z Liguori
- strana 8 -

Kardinál Duka:

**Zdravá přirozená rodina
je nejlepší ochranou dětí**
- strana 10 -

Pro kulturu otcovství

Christof Gaspari
- strana 11 -

Bl. John Henry Newman bude svatořečen

- strana 12 -

Vizionář:

**Tajemství zjevení v Tre
Fontane (47)**
Saverio Gaeta
- strana 13 -

VI. zastavení křížové cesty v Rožnově pod Radhoštěm (foto Jiří Koleček)

O Otčenáši – Posvěť se jméno tvé (Ez 36,22a.23)

Katecheze papeže Františka při generální audienci 27. února 2019
na Svatopetrském náměstí v Římě

Drazí bratři a sestry, dobrý den! V našem cyklu znovuoobjevování modlitby Otčenáš dnes prohloubíme první ze sedmi invokací, která zní: „posvěť se jméno tvé“. Otčenáš má sedm proseb, které lze snadno rozdělit do dvou podskupin. První tři prosby se soustředí na „ty“ Boha Otce, zbývající čtyři na „my“ a naše lidské potřeby.

V první podskupině proseb nás Ježíš uvádí do svých přání, jež se všechna obracejí k Otci: „posvěť se jméno tvé, přijď království tvé, buď vůle tvá“; v té druhé

on vstupuje do nás a tlumočí naše potřeby: vezdejší chléb, odpuštění hříchů, pomoc v pokušení a osvobození od zla.

V tom spočívá základ každé křesťanské modlitby a – řekl bych – každé lidské modlitby, kterou na jedné straně vřdycy tvoří kontemplace Boha, jeho tajemství, krása a добрota, a na druhé upřímná a smělá žádost o to, co potřebujeme k životu, dobrému životu. Otčenáš ve své jednoduchosti a podstatnosti vychovává toho, kdo se modlí, aby nehromadil prázdna slova, neboť – jak říká sám Je-

žíš – „váš Otec ví, co potřebujete, dříve než ho prosíte“ (Mt 6,8).

Když mluvíme s Bohem, nečiníme tak proto, abychom mu vyjevili, co máme na srdci. To on ví lépe než my! Bůh je pro nás tajemstvím, nikoli však my pro něho (srov. Ž 139,1–4). Bůh je jako maminky, které se o svých dětech dovědí všechno pouhým pohledem: zda jsou spokojené nebo smutné, zda jsou upřímné nebo něco skrývají.

Pokračování na str. 5

Krácíme ve svém životě s Kristem? Jsme v tom šťastní? Blahoslavený Marcel Callo svědčí (str. 4–5), že s Kristem se dá vydržet úplně všechno, dokonce i strašlivé hodiny plné utrpení. A to pak naplňuje člověka pravým štěstím a vděčností, že kráčí cestou, již mu zvolil sám Ježíš. V době postní – při pohledu na trpícího Ježíše – tak můžeme znovu přijmout do svého života nejen od Boha darované dobro, ale i Bohem připouštěné zlé věci, jak to velmi dobře známe z Jobova příběhu. (srov. Job 2,10) Tento zdánlivý paradox našeho života je však dokladem toho, že nám Bůh nechce brát jedinečný dar svobodné vůle, která by byla znehodnocena, kdyby Bůh veškeré zlo ze života člověka odstranil. Zlé věci, které člověka v životě potkávají bez výjimky, vždy stavějí do popředí otázku: Přijmu od Boha tuto zkoušku, anebo na Boha zanevřu a vydám se vlastní cestou? Jakákoliv těžkost je tak mimořádnou příležitostí, jak prohloubit svůj vztah s Ježíšem a vědomě přijmout účast na jeho utrpení – ostatně snášeném pro naši spásu. A trpět s Kristem je, jak známo ze života svatých, bezpečnou cestou ke spáse.

Vydat se v životě vlastní cestou, vzdálenou od Boha, je nejvyšším možným rizikem, že se člověk k Bohu již nevrátí a že povede špatný život do konce a zůstane zatvrzelý i v okamžiku smrti. (str. 8–9) Nebojme se znovu otevřít toto téma v post-

Editorial

ním období, v němž otázka hříchu, smrti a spásy je základem našeho rozjímání. Možná při pohledu na Ježíše ukřižovaného objevíme v hloubi svého nitra něco, co nám dosud zůstávalo v uvedených souvislostech skryto.

A snad si také opětovně uvědomíme, že ne vše je dovoleno, že ne vše naši duši prospívá. Tak i Panna Maria varovně sdělila vizionáři Brunovi Cornacchiolovi, že lidé myslí jen na fyzické tělo a věnují se tělesným skutkům, nechtějí však myslet na duchovní věci a zapomínají na ně. (str. 13) Důsledkem toho je ztráta Boží milosti, čímž se člověk stává snadnou kořistí satanovou.

Panna Maria rovněž sdělila, že budou zasaženy rodiny, že budou strženy do indiferentismu a nevěry – nepochybně je to naše současnost. S tím se pak váže připoutání se k „fyzickým láskám“, jež nejsou zaměřeny k Bohu a nemají ani nic společného s láskou k druhému člověku. Jak pravdivá jsou slova kardinála Dominika Duky, že bez kněží a bez fungujících rodin nezmůžeme nic! (str. 10) Z toho ovšem vyplývá, že s krizovým stavem je nutné radikálně něco udělat. Jisté i to, že my křesťané se nenecháme strhnout falešnými, vpravdě ďábelskými ideologiemi, ale přidržíme

se toho, co je od počátku světa přirozené, od Boha dané. Je to dějinami prověřená jistota, která jediná je zdrojem pravého lidského štěstí a vnitřní radosti. A nikdy v ničem není v Božím řádu nic egoistického, vždy jde o vyjádření lásky ke Stvořiteli a k druhému člověku! I proto je užitečné správně rozumět nejen mateřskému poslání, ale také otcovskému, nad kterým se zamýšlí Christof Gaspari. (str. 11–12)

Ve Světle č. 9 jsme se mohli podívat do Ježíšovy Tváře na relikvii Turínského plátna. V tomto čísle Světla pak předkládáme podrobné vysvětlení, co relikvie jsou a jaký je jejich duchovní význam. (str. 6–7) Může nám to pomoci, jak správně relikvie uctívat, jak ty, které jsou spojeny se světci, tak ty, jež jsou relikviemi Kristova utrpení a umučení. A vezme, že Bůh k nám skrze ně promlouvá a učí nás, že život zde na zemi nám nebyl svěřen jako pouhá „hračka“, s níž si můžeme dělat, co chceme, ale je očistnou cestou ke spáse.

S vědomím vlastní hříšnosti prosme Ježíše spolu se sv. Alfonsem z Liguori: „Můj milý Spasiteli! Nedej zahynout mojí duši, která Ti důvěřuje. Je mi líto, že jsem Tě urážel. Chci se polepšit, ať to stojí, co chce. Když mi však nepřiđeš na pomoc svojí milostí, jsem ztracen. Rozpomeň se, že jsem Tě stál krev a život. Vezmi mě tedy pro zásluhy svého utrpení a smrti do své náruče a dej mi svatou vytrvalost. Amen.“

Daniel Dehner

Slovo Boží tě zavádí nejprve do země kananejské, kam po vítězství nad čtveřicí pohanských králů uvedl Hospodin svého služebníka Abrama. Vyslechni si pozorně jejich rozhoovor, abys tak posilnil svou víru a důvěru. Bezdětnému patriarchovi slibuje Pán potomstvo tak četné jako moře hvězd, jež pokrývá hlubokou noční oblohu. *Ačkoliv už nebylo naděje, on přece doufal a uvěřil, že se stane otcem mnoha národů.*⁽¹⁾

Ty, kdo uvěří Pánu, přijmou jeho vůli, a tak mu dají svoji vůli zcela k dispozici, on ji učiní nástrojem svých velkých plánů, které *proti vší naději*⁽²⁾ daleko překračují všechno, co bychom mohli očekávat podle svých lidských měřítek. Vždyť i ty patříš k zaslíbenému zástupu praotcova potomstva, které je tak četné jako hvězdy na nebi. I tebe vyvedl Pán z urské země hříchu a dal ti do majetku novou vlast, kde on sám je více než mlékem a medem, neboť tě sytí svým Tělem a Krví, aby mohl *zářit jako hvězda ve vesmíru*⁽³⁾ uprostřed pokolení špatného a zvráceného.

To ovšem není výsledek našeho úsilí, děje se tak jen díky Kristovu kříži, který podle Božího zaslíbení je silou i cestou k pravé vlasti. Tento Kříž *proti vší naději* nekončí v bolestné a potupné smrti, ale směřuje k vítězství a slávě. A to i přesto, že stále zůstává také *znamením, kterému se odporuje*⁽⁴⁾. Upozorňuje tě na to apoštol, když se slzami v očích doznává, že je *mnoho těch, kteří se chovají jako nepřátelé Kristova kříže*.

Z čeho plyne toto jejich nepřátelství? Plyne také z toho, že *všechna jejich snaha je obrácena jen na věci pozemské*. Mají za to, že se tak otevírají světu, ale ve skutečnosti se uzavřeli před tím nejpodstatnějším, totiž před křížem. Neboť otevřít se světu tak, jak to chce Ježíš, znamená sobě i světu výrazně dosvědčovat, že zatím žijeme ve vyhnanství a k pravému domovu dojdeme jen skrze Kristův kříž. Ale *nepřátelé Kristova kříže*, které máme mezi sebou, záměrně zakrývají tento kříž před světem z falešných obav, aby snad křížem nebyl svět pohoršen, a tak kříž i sami ztrácejí ze zřetele. Nechtějí slyšet, že bez kříže *čeká na konci záhuba*. Vytvořili si místo

toho jiné nauky, které jim lichotí, a chlubi se jimi, jako by svým vlastním přičiněním zmoudřeli a prohlédli, ačkoliv *by se měli stydět*. Ty se však nechlub ničím jiným než *křížem našeho Pána Ježíše Krista, kterým je pro tebe ukřižován svět a ty světu*⁽⁵⁾.

Strach z kříže je strach těla a tělesného smýšlení. Naše tělo však není určeno k hýčkání a zbožňování, naše tělo je povoláno k vysoké důstojnosti zde na zemi a k oslavě a dokonalé blaženosti v nebi. Zde na zemi je chrámem Božího Ducha a v nebi je oslavou stvořitelské Otcovy

lásky. Tuto skutečnost není možno přijmout bez hluboké víry a důvěry, o které tě tak výmluvně poučil již Abrahám. I dnes ti Pán znovu nabízí příležitost k posílení této naděje, když tě zve na horu Tábor, aby ses účastnil jeho modlitby. Budeš očitým svědkem, co se děje při každé opravdové modlitbě, třebaže je to lidským očím zatím zahaleno: nebe se otevírá a celé tvé lidství se povznáší, aby v jasné záři Boží milosti rozmlouvalo s Otcem ve společenství svatých.

Ježíšovo tělo ti dnes svým oslňujícím jasem ukazuje, k jaké slávě je povoláno tělo spravedlivého. Až *on promění naše ubohé tělo*, bude jako *jeho tělo oslavené*. Ale všimni si, že právě v tu chvíli, která přivádí do vytržení, nerozmlouvá Pán s představiteli Zákona a Proroků jen o slávě, ale především o své bolestné cestě, která se má *naplnit v Jeruzalémě*. Pros Ducha síly, abys neupadal do *těžkého spánku*, kdykoliv slyšíš o cestě kříže. *To tvé tělo si tak hledá vytyčky a okliky, ale samo přitom neví, co mluví*.

Kdykoliv tě zahálí oblak pochybnosti a malomyslnosti a zmocní se tě bázeň, vzbud' znovu svou víru a důvěru v Pána, jehož láska a moc jsou stále s tebou, i když jej právě nevidíš. *Nikdo, kdo v něho věří, nebude zklamán*.⁽⁶⁾ Právě proto ho Otec poslal k nám, aby se *ujal potomstva Abraháмова a vysvobodil ty, kdo strachem před smrtí jsou drženi v porobě*⁽⁷⁾. Syn člověka, který *sám prožíval utrpení a zkoušky, dovede pomáhat těm, na které zkoušky přicházejí*⁽⁸⁾.

Nejjistější záruku máš ve slovech samotného nebeského Otce. Dosvědčuje

Liturgická čtení

1. čtení – Gn 15,5–12.17–18

Bůh vyvedl Abrama ven a pravil: „Pohlédni na nebe a spočítej hvězdy, můžeš-li je spočítat!“ – a dodal: „Tak četné bude tvé potomstvo!“ Abram Hospodinu uvěřil, a ten ho za to uznal za spravedlivého.

Znovu mu pravil: „Já jsem Hospodin, já jsem tě vyvedl z Uru Chaldejců, abych ti dal tuto zemi do vlastnictví.“

Abram řekl: „Pane, Hospodine, podle čeho poznám, že ji dostanu do vlastnictví?“

Bůh mu řekl: „Vezmi pro mě jalovici, kozu, berana, všechny tříroční, pak ještě hrdličku nebo holoubě.“

Abram mu přinesl všechna tato zvířata, rozpůlil je a položil jednu polovici proti druhé, ale ptáky nerozpůlil. Dravci se slétali na mrtvá těla, ale Abram je odháněl. Slunce se sklánělo k západu, když Abram upadl do hlubokého spánku; pojala ho hrůza a velká tíseň.

Zatím slunce zapadlo, nastala tma, a hle – dýmající pec a ohnivá pochodeň přešly mezi oněmi rozpůlenými částmi. V ten den uzavřel Hospodin s Abramem smlouvu a řekl: „Tvému potomstvu dávám tuto zemi od Egyptského potoka až k veliké řece, řece Eufratu!“

2. čtení – Flp 3,17–4,1

Jednejte všichni tak, jak jedná já, a dívejte se na ty, kdo žijí podle mého příkladu. Často jsem vás na to upozorňoval, a teď to říkám se slzami v očích,

Dokončení na str. 8

ti, že ten, koho máš následovat na jeho cestě kříže, je jeho *milovaný Syn*, který se *ponížil a byl poslušný až k smrti*⁽⁹⁾. Výzva, abys ho poslouchal, není tedy příkazem, nýbrž láskyplnou prosbou dobrotivého Otce, který ti přeje to nesmírné štěstí, *mít v sobě stejné smýšlení, jaké má Ježíš Kristus*⁽¹⁰⁾.

Důvěřuj v Pána, buď silný, ať se vzmuží tvé srdce, doufej v Hospodina.⁽¹¹⁾

Bratr Amadeus

Poznámky:

⁽¹⁾ Řím 4,18; ⁽²⁾ tamt.; ⁽³⁾ srov. Flp 2,15;

⁽⁴⁾ srov. Lk 2,34; ⁽⁵⁾ Gal 6,14 ⁽⁶⁾ Řím 10,11;

⁽⁷⁾ srov. Žid 2,15–16; ⁽⁸⁾ srov. Žid 2,18;

⁽⁹⁾ Flp 2,8; ⁽¹⁰⁾ srov. Flp 2,5; ⁽¹¹⁾ Ž 27,14

Blahoslavený Marcel Callo

Manželé Callovi měli devět dětí. Jeden syn se stal knězem, druhý mučedníkem. Důvodem jeho mučednické smrti bylo to, že byl „příliš katolický“. Jmenoval se Marcel Callo a tou „přílišnou katolicitou“ a mučednickou smrtí si vysloužil slávu oltáře.

Marcelovi rodiče byli chudí bretonští rolníci, které existenční důvody přinutily opustit jejich menší hospodářství a přestěhovat se do Rennes, kde otec našel práci v továrně na chemikálie. O nezáviděníhodném postavení rodiny svědčí mimo jiné fakt, že druhorozený Marcel, narozený 6. prosince 1921, musel od 12 let pracovat, aby přinesl do rodinného rozpočtu nějaký ten frank, a sice jako pomocný dělník v tiskárně.

Zde neměl rozhodně na růžích ustláno a nešlo zdaleka jen o těžkou dřinu, kterou byl útlý hoch nucen podstupovat. Starší dělníci chtěli mladého náležitě „vpravit do života“, proto před ním záměrně vedli dvojsmyslné řeči a vyprávěli lascivní vtipy, bavíce se přitom na účet chlapce červenajícího se až po uši. Když se pak Marcel svěřoval matce, jak ho toto „zaučování“ trápí, poradila mu, aby se modlil zásvětnou modlitbu k Panně Marii: „Dobrá Matko, pamatuj, že ti patřím. Pečuj o mne a chraň mě jako svůj majetek.“ Výrazně levicově orientovaní kolegové si ho pak dobírali ještě více, vymysleli mu dokonce přezdívku „Jezulátko“, kterou ho na setkání častovali. To ovšem Marcela trápilo čím dál tím méně, akt svěřování vlastního života Nejsvětější Panně ho obrnil vůči všemu z tohoto světa, stal se Mariiným synem opravdu celým srdcem a podle toho i žil.

Byl poměrně aktivní, svůj život z víry neomezoval pouze na nedělní bohoslužby. Zapojil se do eucharistické kruciáty, jejímž mottem bylo „Modli se, přijímej Krista v Eucharistii, přinášej oběti a buď apoštolem“.

Krom toho vstoupil do katolického skautu a ve svých 14 letech se stal jocistou.⁽¹⁾ Ani v těchto organizacích nebyl Marcel Callo jen pasivním členem. Díky samostudiu (zejména textů vztahujících se k sociálnímu učení církve), opravdovému zájmu o věc a nezanedbatelnému podílu na organizování různých akcí jocistů

se brzy vypracoval v lidra, kterého ostatní mladí následovali. Nebyly to jen sympatie a aktivita, které mu vynesly vůdcovské postavení mezi renneskou omladinou, ale přirozená autorita a charisma, které z něj vyzařovaly. Dokonce i starší spolupracovníci z tiskárny ho přestali po čase brát na lehkou váhu. Neušlo jim jednak to, že svou práci vykonává svědomitě a navíc ochotně pomáhá druhým s jejich pracovními úkony, jednak že je povahově i morálně na výši. Vzali ho za svého, nebyl pro ně už ruce spínajícím „Jezulátkem“, pobožnístkářem, který vidí jen kostel, ale rovnocenným kolegou.

Marcel měl ale i běžné zájmy mladého muže, holdoval sportu, chodil do kina i na taneční zábavy. Do toho všeho si našel čas na sepsání brožurky „Jak musí být člověk apoštolem“. Ve 20 letech se zamiloval. A také zde se projevila jeho jínakost. Později se svým kamarádům svěřil, proč do 20 let neměl žádný vztah: „Věděl jsem, že musím čekat na pravou lásku. Člověk by měl své srdce zdokonalovat, než ho dá tomu, koho mu vybral sám Ježíš. Lásky je přece čistá a vznešená.“

Tou pravou měla být Margueritta Deroniauxová. Vyslovil se a k jeho netajené radosti kývla. Kývla i na to, že spolu budou denně chodit na mši svatou a denně se spolu modlit za svou budoucí rodinu, stejně jako velice ráda souhlasila s tím, že zachovají předmanželskou čistotu.

Jenže to už Němci rozpoutali další světovou válku, během níž se Marcel nadále podílel na ilegálních aktivitách Němci zakázaného JOC. Hruzný válečný konflikt se výrazně podepsal na osudech rodiny Callových – při bombardování města Rennes Spojenci v roce 1943 zahynula jedna z Marcelových sester. Byl to právě on, kdo ji v sutinách zřícených domů našel, když pomáhal s odstraňováním škod

– poznal ji podle boty na noze vyčnívající z trosk.

Další rána pro rodinu na sebe nenechala dlouho čekat. Stejně jako v protektorátu Čechy a Morava se (nejen) na ročník 1921 vztahovalo nařízení o totálním nasazení v Říši. V Callově případě mělo jít o továrnu na rakety v durynském Zella-Mehlis. Nějaký čas sice přemýšlel o úteku, ale později od tohoto záměru upustil. „Půjdu. Ne ovšem jako dělník, nýbrž jako misionář“, pronesl den před odjezdem a navázal tak na svá slova, která vyřkl svého času před matkou, když se ho zeptala, zda nechce vstoupit podobně jako jeho bratr do semináře: „Ne. Necítím povolání ke svátostnému kněžství, ale k apoštolátu ve světě.“

Margueritta mu pak při loučení na renneském nádraží v jakési neblahé předtuše řekla: „Z tebe bude mučedník.“ Marcel však

opáčil: „Ne, toto si já nikdy nezasloužím.“ Vnitřně však cítil, že se nevrátí...

V Zella-Mehlis těžce živořil: dennodenní dřina od rána do večera, bídná strava, nocleh v dřevěných barácích. Marcel tuto situaci snášel obtížně, tělesně chátral, propadal depresí. Až po dvou měsících potkal kněze, který se uvolil sloužit v baráku mladých Francouzů mše svaté, jež byly pro cizince pracující v Říši zakázány. Marcel viditelně pookřál a zase se mu vrátil misionářský elán, s nímž činil mnoho dobrého mezi mladými, kteří rovněž pobývali na nucených pracích. „Ježíš mi vyjevil, že nesmím propadat skepsi, ale mám se věnovat novým kamarádům. Tehdy se ke mně vrátila radost“, psal v dopise Marguerittě. V táboře se pod jeho vedením vytvořilo společenství navzájem se posilující modlitbou a účastníci se každý měsíc tajně mše svaté. Organizoval pro mladé sportovní i kulturní akce, povzbuzoval je na duchu. Byl světlem v temnotě těch časů, které dávalo naději na přežití všem, kteří žili v jeho dosahu.

Snažili se na sebe zbytečně neupozorňovat, avšak toto světlo se nedalo skrýt. Sám pařížský arcibiskup Emmanuel Suhard poslal Marcelovi děkovaný dopis: „Děkuji Vám za to, co děláte mezi svými kamarády. Žehnám Vám ve Vaší nelehké situaci a modlím se za Vás.“ Jestliže o bo-

hulibém počinání Marcela Calla a jeho druhů věděl pařížský arcibiskup, zákonitě o něm museli vědět i Němci. Zareagovali po svém: dne 19. března 1944 Marcela zatklo gestapo. Jeho aktivity byly shledány jako „příliš katolické“, a proto třetí říši nebezpečné. Spolu s ním zatklo gestapo i padesátku dalších.

Z vězení ve městě Gotha napsal bratřovi, jenž nedlouho předtím přijal kněžské svěcení: „*Mám štěstí, že mám v Kristu Přitele, který mě ani na okamžik neopustí, který mě podpírá a utěšuje. S Ním se opravdu dá vydržet úplně všechno, dokonce i tyto strašlivé hodiny plné utrpení. Jsem Mu vděčný za to, že mi vybral cestu, po níž kráčím.*“

Na této cestě, křížové cestě, ho čekalo ještě bití gestapáckými biřící, kteří z něj chtěli vytlout doznání, že pod rouškou náboženských schůzek plánuje akce namířené proti Říši, a také několik zastavení v podobě přesunu do koncentračních táborů Flossenbürg a Mauthausen. Čekali ho však i jedno setkání se samotným Spasitelem. Dne 16. července, tj. stý den od zatčení, si do svého deníčku zapsal: „*Svaté přijímání... obrovská radost.*“

V ten den, tj. v den Panny Marie Karmelské, kterýsi z druhů jocistů přinesl „Mariinu majetku“ do vězeňské cely svátostného Krista. Naposledy v jeho životě...

V obou zmiňovaných koncentračních táborech Marcel těžce strádal se žaludečními potížemi, k nimž se navíc přidružila úplavice. Jedenáctihodinovou drínu z Zella-Mehlis vystřídala drina šestnáctihodinová a surové zacházení dozorců. Marcela však neopouštěla víru, ba ani misionářský zápal. I na lůžku povzbuzoval spoluvězně, modlil se a trpělivě nesl kříž na této své cestě křížové. V lidských podmínkách, v nichž selhávali mnozí, tento mladý a na smrt nemocný muž nejenže neselhal, ale zachoval si nezkalené lidství, jež nabíralo na kráse díky jeho upínání se na Boha a na Neposkvřněnou. „*Měl pohled světce. Nikdy předtím a ani potom jsem neviděl nikoho, kdo by se tak na mne díval,*“ dosvědčil později plukovník Thibodaux – jeden z jeho spoluvězňů. Tento muž jako novodobý Šimon z Kyrény Marcela ochotně nosil na svých zádech na latrínu, když už vyčerpáný nebožák nebyl schopen zvednout se z lůžka, natož učinit pár kroků. Jini

mu jako Veronika otírali potem zbrocenou tvář. Marcel Callo v té době vystupoval na Golgotu.

Na den přesně za rok od svého zatčení, tj. 19. března 1945, absolvoval Marcel Callo čtrnácté zastavení své křížové cesty...

Dne 4. října 1987 jej papež Jan Pavel II. prohlásil za blahoslaveného. Při té příležitosti mj. řekl: „*Nás všechny, laiky, řeholníky, kněze i biskupy Marcel Callo vyzývá ke svatosti: ke svatosti a mladosti ducha, jehož náš starý západní svět tolik potřebuje, aby nadále hlásal evangelium, ať je to vhod či nevhod.*“ Slavnostního aktu blahorečení se zúčastnila také Margueritta Derniauxová, která se nikdy neprovdala.

Poznámky:

⁽¹⁾ JOC – „Jeunesse Ouvrière Chrétienne“ aneb „Hnutí křesťanské dělnické mládeže“, založené belgickým knězem P. Josephem Cardijnem. Poslání JOC spočívalo ve sdružování a vedení dělnické mládeže v katolickém duchu, ve vedení ji ke Kristu, k lásce k němu a také v práci s touto mládeží v duchu papežských sociálních encyklik „*Rerum novarum*“ Lva XIII. z roku 1891 a „*Quadragesimo anno*“ Pia XI. z roku 1931.

O Otčenáši – Posvěť se jméno tvé

- dokončení katecheze papeže Františka ze str. 2

Prvním krokem křesťanské modlitby je tedy odevzdání nás samotných Bohu, jeho prozřetelnosti. Jako kdybychom řekli: „*Pane, ty víš všechno, vůbec nepotřebuješ, abych ti vysvětloval svoji bolest, prosím jen, abys tady byl se mnou: Ty jsi má naděje.*“ Je zajímavé všimnout si, že nás Ježíš v horském kázání, hned jak předal text Otčenáše, vybízí, abychom si nedělali starosti a neznepokojovali se věcmi. Vypadá to jako protiklad: nejprve nás učí žádat o vezdejší chléb a potom nám říká: „*Nedělejte si starosti a neříkejte: Co budeme jíst? nebo: Co budeme pít? nebo: Do čeho se oblečeme?*“ (Mt 6,31) Protiklad je to však pouze zdánlivý. Prosby křesťana vyjadřují důvěru v Otce, a právě tato důvěra nás vede, abychom žádali o to, co potřebujeme, bez znepokojoování a rozrušení.

Proto se modlíme prosbou: „*posvěť se jméno tvé.*“ V této prosbě, která je první (!) – „*posvěť se jméno tvé*“ – je cí-

tit veškerý Ježíšův obdiv k Otcově kráse a velikosti i touhu, aby ho všichni uznali a měli rádi kvůli tomu, kým opravdu je. Zároveň je to prosba, aby bylo jeho jméno posvěceno v nás, v naší rodině, v naší komunitě, v celém světě. Bůh nás posvěcuje a proměňuje svoji láskou, ale současně i my svým svěděním vyjevujeme Boží svatost ve světě a zpřítomňujeme jeho jméno. Bůh je svatý, ale pokud my ne, pokud náš život není svatý, je to obrovská nedůslednost! Boží svatost se musí odrážet v našich skutcích, v našem životě. Jsem křesťan. Bůh je svatý, a já se dopouštím tolika špatností? To je k ničemu! A také to škodí, překáží a nepomáhá.

Boží svatost je expandující síla, a my prosíme, aby neprodleně zbořila bariéry našeho světa. První, kdo nese důsledky Ježíšova kázání, je právě zlo, které sužuje člověka. Zlí duchové žadoní: „*Co je ti po nás, Ježíši Nazaretský! Přišel jsi nás zahu-*

bit? Víme, kdo jsi: Svatý Boží!“ (Mk 1,24) Nikdy nebyla spatřena takováto svatost, která se nestará o sebe, nýbrž rozpíná se ven. Svatost – ta Ježíšova – se šíří v soustředných kruzích, jako když se hodí kámen do stojaté vody. Dny zla jsou sečteny, zlo není věčné, zlo už nám nemůže škodit: přišel silák, který vnikl do jeho domu (srov. Mk 3,23–27). A tímto silákem je Ježíš, který i nám dává sílu, abychom vnikli do domu svého nitra.

Modlitba zahání každou obavu. Otec nás má rád, Syn pozvedá paže a příkládá je k těm našim, Duch ve skrytu pracuje na vykoupení světa. A my? Nechvějeme se v nejistotě. Máme totiž jednu obrovskou jistotu: Bůh mne má rád. Ježíš dal svůj život pro mne. Duch je ve mně. Toto je obrovská jistota. A zlo? To má strach. A to je krásné.

Přeložil Milan Glaser,
Česká sekce Rádía Vatikan

Proč katolíci uctívají relikvie

„Máme mnoho částí, ale všichni jsme jedno tělo,“ zpívá se v refrénu jedné populární církevní písně z 80. let 20. století, vycházející ze slov 1. listu Korintánům (12,12).

I když jsme jedno tělo v Kristu, tak pokud se stanete katolickým světcem, může se stát, že části vašeho těla budou putovat po světě.

Vezměme si například sv. Kateřinu Sienskou. Mladá a proslulá dominikánka třetího řádu vedla intenzivní život modlitby a pokání a dle dobového svědectví ve 14. století sama ukončila avignonský exil Petrových nástupců.

Když v Římě zemřela, její rodné město Siena vyžadovalo její tělo. Uvědomuje si, že by je asi chytili, pokud by vzali celé mrtvé tělo, zloději se rozhodli, že bude bezpečnější, když vezmou jen hlavu.

Když byli na útěku z Říma zastaveni hlídkami, vyslovili rychlou modlitbu a žádali o pomoc sv. Kateřinu. Hlídky otevřely tašku a nenašly mrtvou hlavu sv. Kateřiny, ale spoustu okvětních lístků. Jakmile zloději dorazili zpět do Sieny, její hlava se znovu zhmotnila – a to je jeden z mnoha zázraků, které se jí připisují.

Hlava sv. Kateřiny Sienské spolu s jejím palcem byla umístěna v relikviáři baziliky sv. Dominika v Sieně, kde je dnes možné ji uctívat. Její tělo zůstává v Římě, noha v Benátkách.

Od Turínského plátna přes prst sv. Tomáše až po zázračnou krev sv. Januária anebo mozek sv. Jana Boska katolická církev uchovává a uctívá mnoho zvláštních, ale navzdory tomu svatých artefaktů, známých jako relikvie Ježíše a svatých.

Laikům se tradice uctívání relikvií (zejména tělesných) může zdát jako mimořádně morbidní praxe. Avšak kořeny této tradice jsou starší než Ježíš a praxe je založena na Písmu svatém a staletích církevního učení. Ačkoliv jde o jednu z nejzajímavějších tradic církve, může to být i jedna z nejvíce nepochopených.

* * *

Otec Carlos Martins je Custos Reliquiarum, tedy je katolickou církví jmenován za Vikáře relikvií s pravomocí vydávat relikvie. Martins je členem organizace Spo-

lečníků kříže a zároveň předseda Pokladů církve, kněžskému úřadu, jehož cílem je poskytnout lidem zkušenost s živým Bohem prostřednictvím setkání s relikviemi světců ve formě expozice. Úřad na pozvání vystavuje relikvie napříč Severní Amerikou.

V následujícím rozhovoru s CNA P. Martins odpovídá na otázky a rozptýluje některá běžná nedorozumění v otázce tradice relikvií.

Především, co je to relikvie?

Relikvie jsou fyzické objekty, které mají přímou souvislost se svatými anebo s naším Pánem. Obvykle jsou rozděleny do tří tříd:

Relikvie první třídy jsou těla anebo části těl svatých, jako jsou kousky kostí nebo těla.

Relikvie druhé třídy jsou něco, co svatý osobně vlastnil, například košili či knihu (anebo fragmenty těchto předmětů).

Relikvie třetí třídy jsou ty věci, kterých se svatý dotkl anebo se dotkly relikvie první, druhé nebo třetí třídy.

Slovo relikvie znamená „fragment“ nebo „pozůstatek věci, která existovala, ale dnes již ne“. V obchodech se starožitnostmi tak nacházíme „relikvie občanské války“ či „relikvie z Francouzské revoluce“. Samozřejmě, nehovoříme o takovýchto relikviích, ale o posvátných relikviích.

Odkud pochází katolická tradice uctívání svatých relikvií?

Písmo učí, že Bůh koná prostřednictvím relikvií, zvláště pokud jde o léčení. Ve skutečnosti, když zjišťujeme, co Písmo říká o svatých relikviích, vyvstává nám myšlenka, že léčení je to, co „vykonnávají“ relikvie.

Když se mrtvola člověka dotkla kostí proroka Elizea, mrtvý ožil a postavil se na nohy. (srov. 2 Král 13,21)

Žena byla vyléčena z krvotoku, když se prostě dotkla Ježíšova oděvu. (srov. Mt 9,20–22)

Znamení a divy apoštolů byly tak velké, že ještě i na ulici lidé vynášeli nemocné, aby na ně padl aspoň Petrův stín. (srov. Sk 5,12–15)

Když šátky a zástěry, kterých se dotkl Petr, odnášeli k nemocným, neduhy mizely a zlí duchové je opouštěli. (srov. Sk 19,11–12)

V každém z těchto případů Bůh přinesl uzdravení pomocí materiálního předmětu. Způsobem uzdravení bylo dotknutí se toho předmětu. Je velmi důležité poznamenat, že příčinou uzdravení je Bůh; relikvie jsou prostředkem, skrze který on koná. Jinými slovy, relikvie nejsou magické. Neobsahují moc, která je jejich vlastní; neobsahují moc oddělenou od Boha.

Každé dobro, které se projevuje prostřednictvím relikvií, je Božím činem. Ale skutečnost, že Bůh se rozhodne použít relikvie svatých při uzdravování a zázracích, nám říká, že chce přitáhnout naši pozornost ke svatým jako ke vzorům a přímluvcům. (srov. *Katechismus katolické církve*, 828)

Kdy začalo uctívání relikvií?

Bylo přítomné od nejstarších dnů křesťanství, během samotné apoštolské doby. Dokládá to následující zpráva ze Smyrny (dnešní Izmir v Turecku), když byl místní biskup sv. Polykarp upálen zaživa:

„Uctíváme Krista, protože je Syn Boží, ale mučedníky milujeme jako učedníky a napodobitele Pána. Takže jsme pochovávali Polykarpovy ostatky, které jsou pro nás cennější než nejdražší diamanty a kterých si vážíme více než zlata.“ (Skutky sv. Polykarpa, přibližně 156 n.l.)

Polykarp byl významný člověk. Obrátil ho apoštol Jan, který ho pokřtil a následně ho ustanovil za biskupa. Tady vidíme, že církev od svého začátku praktikovala lásku vůči ostatkům mučedníků.

Jaký je duchovní význam relikvií?

Myslím si, že nejlépe to vystihl sv. Jeroným:

„My se neklaníme, my neadorujeme, ani ze strachu se neskláníme před stvořeními více než před samotným Stvořitelem, ale uctíváme ostatky mučedníků v řádu adorace Toho, jemuž tyto mučedníci patří.“ (Ad Riparium, I, PL, XXII, 907)

Uctíváme relikvie jen kvůli uctění Boha.

Když vybíráme relikvie z těla svěťce, které části těla volíme?

Každá část těla svěťce je posvátná a může být umístěna v relikviáři. Může se použít jakákoliv kost. Kromě toho se využívá také masitá tkáň, vlasy a někdy i krev. Někdy se z hrobky všechno rozptýlí. Někdy se hrobka zachová.

V kterém bodě kanonizačního procesu jsou věci anebo části těla považovány za oficiální relikvie církve?

Před blahorečením se uskutečňuje formální obřad, v němž jsou relikvie identifikovány a přemístěny (oficiální výraz „přeloženy“) do kostela, kaple či oratoře. Jednoduše řečeno, hrob se exhumuje a vyberou se posmrtné ostatky.

Pouze církev má právní moc formálně uznat svatost osoby. Když to církev dělá – prostřednictvím blahorečení a kanonizace –, jejich relikvie získávají kanonické uznání jako posvátné relikvie.

Existuje významný rozdíl mezi blahorečením a kanonizací. Blahorečení je vyhlášení církve, že existují silné důkazy o tom, že daná osoba je mezi svatými v nebi. Přesto blahorečení povoluje jen místní úctu, to znamená úctu v zemi, v níž jednotlivec žil a zemřel. Když byla kupříkladu blahorečena Matka Tereza, jen v Indii a v její rodné Albánii byla povolena její úcta. Mši k její cti nebylo možné slavit např. v USA, a ani její relikvie nebylo možné umístit v oltářích.

Zatímco blahorečení umožňuje místní úctu, kanonizace na druhé straně vyžaduje univerzální úctu. Kanonizovaným osobám tak udělují právo na úctu v rámci univerzální církve.

Církev umožňuje, aby části svěťcova těla byly rozděleny na relikvie, ale zakazuje rozptýlení popela zesnulých, kteří jsou zpopelněni. Proč tomu tak je?

Každý člověk má právo na pohřeb. To znamená, že komunita má povinnost pochovat mrtvé.

Každá lidská společnost a kultura dodržovala tuto povinnost. Mrtví byli vždy

pochováni a archeologie nikdy nenašla lidskou komunitu, která by to nepraktikovala. Dalo by se správně říci, že pochovávání mrtvých tvoří součást naší kulturní DNA.

Teologickým pojmem pro tento instinkt je přirozený zákon. Příroda vryla zákon do lidského srdce, jenž se projevuje v praxi pochovávání mrtvých jako konečného činu lásky a oddanosti, anebo přinejmenším aktu úcty a slušnosti.

Nemělo by být proto překvapením, že církev uvádí pochovávání mrtvých jako jeden z tělesných skutků milosrdenství. Milosrdenství neničí přírodu, ale zdokonaluje ji.

V pochovávání existuje flexibilita. Ostatky mohou být pochovány v zemi, v moři anebo nad zemí, například v jeskyni či kolumbáriu. Jde o to, že pohřeb se uskutečňuje na jednom místě, takže je možné říci, že osoba „obývá“ poslední místo odpočinku. Touží po tom lidské srdce. Vidíme lidi, kteří přicházejí na hroby a promlouvají k nim, jako by hovořili se zesnulým. A dělají to jinak, než by s mrtvým mluvili doma. U hrobu rozprávějí s mrtvým, jako by byl přítomný.

Z toho důvodu církev kromě jiného učí, že je pod lidskou důstojnost, aby byly tělesné ostatky „rozptýleny“, ale je to zároveň mimo lidské citění. Lidé potřebují místo, kde se setkají s mrtvými v jejich tělesnosti.

Avšak svatí, jako členové Kristova těla, mají právo, aby byly jejich ostatky uctívány. A toto právo, plynoucí z jejich důstojnosti členů Kristova těla, překonává jejich právo mít svoje ostatky v hrobě.

Jak se správně přechovávají relikvie? Mohou laičtí katolíci uchovávat relikvie první třídy ve svých domovech?

Relikvie jsou velmi vzácné. Nejsou něčím, co bylo současně živé a nyní je mrtvé. V případě prvotřídních relikvií hovoříme o těle, které čeká na všeobecné vzkříšení, kde se duše svěťce sjednotí se svými tělesnými ostatky.

A proto způsob, jakým uchováváme relikvie, má mimořádnou důležitost. V ideálním případě by měly být relikvie uchovány v kostele či kapli, kde mohou být zpřístupněny k veřejné úctě.

Nejvyšší poctou, jakou církev může relikviím udělit, je umístit je v oltáři, kde se nad nimi může slavit mše svatá. Tato praxe pochází z rané církve. Ve skutečnosti byly hrobky mučedníků nejceněnějšími oltáři pro liturgii.

Jako alternativa k jejich umístění v oltářích existuje jejich instalace v posvátném výklenku, kde je lidé mohou uctívat. Takovéto svatyňky jsou důležité, protože umožňují lidem hlubší zážitek intimity se svatým.

Církev nezakazuje vlastnění relikvií laiky. Mohou je dokonce mít u sebe doma. Avšak kvůli mnohým zneužíváním, která se týkají relikvií, církev již nebude vydávat relikvie jednotlivcům – ani duchovenstvu.

Mezi zneužívání relikvií zařazujeme neposkytnutí jim řádné úcty (zanedbávání), nedbalé zacházení a v některých případech i jejich prodávání. Zneužívání se nemusely nezbytně dopustit osoby, kterým církev původně relikvie odkázala. Když však tyto osoby zemřely a relikvie procházely dědictvím, byly často velmi exponované. Se zatměním křesťanské kultury v západním světě víra již nemůže být považována za samozřejmost, dokonce ani mezi dětmi nejzbožnějších lidí.

Církev proto vydává relikvie, kvůli jejich ochraně, jen kostelům, kaplím a oratořím.

Jak důležitá je pravost relikvií? Jak přistupuje církev k určování autenticity velmi starých relikvií pocházejících z raného období církve?

Pravost je kriticky důležitá.

Ale v případě starších světců je určení identity mnohem snazší, než si myslíte. Bylo tradicí stavět kostel nad hrobem svěťce. To je důvod, proč stojí bazilika sv. Petra anebo bazilika sv. Pavla Za hradbami tam, kde stojí. Obě mají hrobku svěťce, která se nachází přímo pod oltářem.

Moderní archeologie pouze potvrdila to, v co věřila starověká tradice.

*Zdroj: www.catholicnewsagency.com,
www.lifenews.sk*

Přeložil -dd- (Redakčně upraveno)

Smrt hříšníkova (1)

„Hrůza přichází; budou hledat pokoj, a ten nebude. Přijde pohroma za pohromou.“ (Ez 7,25)

I.

Teď zahánějí hříšníci vzpomínky a myšlenky na smrt, vypuzují je z mysli a pokoušejí se tak najít pokoj, i když jej, pokud žijí v hříchu, nenajdou. – Nacházejí se však ve strachu ze smrti, a jsou-li zcela blízcí toho, aby odešli na věčnost, dolehne na ně tíseň. Pak budou také hledat pokoj a nenajdou jej. Nemohou uniknout trápení svého špatného svědomí. Budou hledat klid. Ale jak může najít klid duše, která je obtížena vinami, která je rozežírána jako od mnoha zmijí!

Jaký klid, když si pomyslí, že se zakrátko musí objevit před Ježíšem Kristem, jehož příkázáními a přátelstvím dosud pohrdala? Pak přijde hrůza a děs. Už přijaté ohlášení smrti; krátkost času; přisnost Božího soudu; nešťastná věčnost čekající na hříšníka: toto všechno vyvolá strašnou bouři, rozmnoží nedůvěru, a tak bude umírající zmateně a beznadějně kráčet do druhého života. Abrahám, ačkoliv neměl naději, věřil: „Doufaje tedy proti veš-

keré naději, uvěřil.“ (Řím 4,18) Ale hříšníci doufají, že uniknou svému velkému trestu a své zkáze nejenom proti naději, nýbrž také proti víře. Vždyť pohrdají také všemi hrozbami, kterými Bůh hrozí tvrdšíjším. Mají strach ze smrti, ale nebojí se vést špatný život. Kdo jim však dá záruku, že nebudou zasaženi bleskem nebo nezemřou náhle jedem nebo na chrlení krve? A i kdyby měli čas k polepšení, kdo jim zaručí, že se opravdu obrátí? Svatý Augustin bojoval dvanáct let, než překonal své špatné návyky. Jak se doopravdy obrátí nějaký umírající, který měl vždycky nečisté svědomí, uprostřed svých bolestí, při pomatení smyslů a smrtelném zmatku? Říkám vpravdě: V té době nebude stačit to jenom říkat a slibovat, ale člověk to musí říkat a slibovat srdcem.

Ó Bože! Jaká hrůza zachvátí a zmate tehdy ubohého nemocného, který se nestaral o své svědomí, až bude tísněn hříchy a strachem ze soudu, z pekla a věčnosti! Do jakého zmatku ho uvedou tyto myšlenky, až ztratí rozum a zakalí se mu

smysly bolestmi blízké smrti! Bude se zpovídat, bude slibovat, bude plakat, bude prosit Boha o smilování, aniž by si toho byl opravdu vědom. A v této bouři zmatku, trýzni svědomí, strachu a hrůzy přejde do věčného života: „Umírají náhle v hluboké noci, mocní hynou a mizí.“ (Job 34,20) Právem říká spisovatel: Pláč a slibování umírajícího hříšníka je stejné jako pláč a sliby toho, kdo je napaden nepřitelem, který mu přikládá dýku na hrud', aby ho připravil o život.

CHVÁLY A PROSBY

Ó rány Ježíšovy, vy jste moje naděje! Zoufal bych nad odpuštěním svých hříchů a nad svou věčnou spásou, kdybych se nemohl podívat na vás, vy prameny milosrdenství a milosti, které Boha přiměly k tomu, aby prolil všechnu svoji krev, aby obmyl moji duši od tolika spáchaných vin. Miluji vás za to, vy svaté rány! A doufám ve vás. Zlořečím tisíckrát těm nedovoleným radovánkám, kterými jsem urážel svého Vykupitele, a bídným způsobem ztratil jeho přátelství. Tím, že tedy pohlížím k Tobě, chci všechnu svoji naději a svoji náchylnost obrátit k Tobě. Ó můj Vykupiteli! Nedopusť, abych Tě dále urážel, a byl proto zavržen! Bože, jakým trápením by byl pro mne v pekle pohled na Tvoji krev, na Tvé veliké milosrdenství, které jsi pro mne vykonal! Miluji Tě a chci Tě vždycky milovat. Dej mi svatou vytrvalost. Odtrhni moje srdce od každé lásky, která není zaměřena k Tobě, a vlož do mne upřímnou touhu a opravdové rozhodnutí, abych od této chvíle miloval jenom Tebe, moje nejvyšší Dobro!

Ó Maria, moje Matko, táhni mě k Bohu a učiň, abych se dříve, než zemřu, stal cele jeho majetkem.

* * *

II.

Umírající hříšník nebude mít jenom jeden strach, ale mnoho strachů. Na jedné straně ho budou trápit zlí duchové. Při smrti vyvinou tito děsní nepřátelé všechno úsilí, aby uvedli duši do záhuby, protože ona se loučí s tímto životem. – Oni vědí, že jim zbývá málo času, aby ji získali, a že když ji ztratí teď, ztratí ji navždy. „Neboť k vám sestoupil Dábel a chvěje se hněvem, věda, že jeho dny jsou sečteny.“ (Zj 12,12)

Liturgická čtení - dokončení ze str. 3

že se jich mnoho chová jako nepřátelé Kristova kříže. Jejich konec je záhuba, jejich bůh je břicho a vychloubají se tím, zač by se měli stydět, mají zájem jenom o věci pozemské. My však máme svou vlast v nebi, odkud také s touhou očekáváme spasitele Pána Ježíše Krista. On přemění naše ubohé tělo, aby nabylo stejné podoby jako jeho tělo oslavené. Způsobí to jeho moc, kterou si může podřídit všecko. Proto, moji bratři milovaní a vytoužení, moje radosti a koruno, tak stůjte v Pánu pevně, milovaní!

Evangelium - Lk 9,28b-36

Ježíš vzal s sebou Petra, Jana a Jakuba a vystoupil s nimi na horu pomodlit se. Když se modlil, výraz tváře se mu změ-

nil a jeho šat oslnivě zbělel. A hle, rozmlouvali s ním dva muži – byli to Mojžíš a Eliáš. Zjevili se ve slávě a mluvili o jeho smrti, kterou měl podstoupit v Jeruzalémě. Petra a jeho druhy však přemohl spánek. Když se probrali, spatřili jeho slávu a ty dva muže stát u něho. Jak se potom od něho vzdalovali, řekl Petr Ježíšovi: „Mistře, je dobře, že jsme tady! Postavíme tři stany: jeden tobě, jeden Mojžíšovi a jeden Eliášovi.“ Nevěděl, co mluví. Zatímco to říkal, objevil se oblak a zahalil je. Když se ocitli v oblaku, padla na ně bázeň. Z oblaku se ozval hlas: „To je můj vyvolený Syn, toho poslouvejte!“ Když se ten hlas ozval, byl už Ježíš sám. Zachovali o tom mlčení a nikomu v oněch dnech nepověděli nic o tom, co viděli.

A nejenom jeden jediný ďábel bude pokoušet, nýbrž bezpočet, kteří obklopí umírajícího, aby ho zničili. „Budou tam křepčit chlupatí běsi.“ (Iz 13,21)

Jeden mu bude říkat: „Neboj se, budeš zase zdravý.“ Druhý řekne: „Jak to, tolik let jsi byl hluchý k hlasu Božimu, a teď by se měl nad tebou smilovat?“ Třetí řekne: „Jak to chceš udělat, abys tu škodu, kterou jsi jiným způsobil, dobré jméno, které jsi některým pokazil, jak to chceš napravit?“

Na druhé straně se uvidí umírající obklopen svými hříchy. „Nespravedlivý muž bude stižen neštěstím ke své záhubě.“ (srov. Ž 139,12) Svátý Bernard říká: „Jeho hříchy se ho chopí jako drábové, zadržují ho a budou mu říkat: »My jsme tvoje dílo, my tě neopustíme. My jsme tvůj úděl, nechceme tě opustit, budeme tě doprovázet do druhého života a chceme se představit spolu s tebou věčnému Soudci.«“ Umírající se sice bude chtít od těchto nepřátel odpojit. Ale aby se jich zbavil, bylo by zapotřebí, aby je nenáviděl a srdcem se obrátil k Bohu. Ale rozum bude zastřený, srdce bude zatvrzelé. „Zatvrzelé srdce se zatěžuje starostmi, a kdo miluje nebezpečí, upadne do něho.“ (Sir 3,27) Svátý Bernard říká, že srdce, které bylo v životě zatvrzelé, se bude snažit, aby vyšlo ze stavu zmatení. Ale nebude ho zbaveno a bude utlačeno svojí zlobou a ve stejném stavu také život zakončí. Protože hříšník dosud miloval hřích, miloval současně nebezpečí svého zavržení. Oprávněně tedy Pán dopustí, aby zahynul v tom nebezpečí, ve kterém chtěl žít až do smrti. Svátý Augustin říká: „Koho hřích opustí dříve, než on jej opustil, ten jím bude sotva opovrhovat, jak se sluší. Protože tenkrát se to stalo z donucení. »Kdo byl zbaven hříchu dříve, než jej opustil, neopovrhne jím dobrovolně, ale z donucení.«“

Ubohý je tedy ten hříšník, který je tvrdší a odporuje Božimu volání. „Jeho srdce je tvrdé jako skála, odolné jako spodek mlýnského žernovu.“ (Job 41,16)

On, ten nevděčník, místo toho, aby se oddal Božimu hlasu a změkl, o to více se zatvrdil, jako ztvrdne kovadlina pod úderu kladiva. Za trest bude takový i ve smrti, protože už má v představě, že nedbá o věčnost. Tvrdé srdce bude mít i v posledním den. Ti hříšníci, říká Pán, se z lás-

Poselství Královny míru:

„Drahé děti! Dnes vás vyzývám k novému životu. Není důležité, kolik je vám let, otevřete svá srdce Ježíši, který vás promění v tomto milostiplném čase, a vy se jako příroda zrodíte do nového života a Boží lásky a otevřete svá srdce nebi a nebeským věcem. Já jsem ještě s vámi, protože mi to Bůh dovolil z lásky k vám. Děkuji vám, že jste přijaly moji výzvu.“

Medžugorje, 25. února 2019

Poselství Panny Marie pro Mirjanu Soldo:

„Drahé děti, nazývám vás apoštolky mé lásky. Ukazuji vám svého Syna, který je pravý mír a pravá láska. Jako Matka, skrze milost Boží, vás chci vést k němu. Děti moje, proto vás vyzývám, abyste hleděly na sebe, vycházejíce od mého Syna, abyste srdcem hleděly na něj a abyste srdcem viděly, kde jste vy a kam jde váš život. Děti moje, vyzývám vás, abyste pochopily, že díky mému Synu žijete – skrze jeho lásku a obět. Vy žádáte od mého Syna, aby k vám byl milostivý, a já vás vybízím k milosrdenství. Žádáte od něj, aby k vám byl dobrý a aby vám odpouštěl; a jakou dobu já prosím vás, svoje děti, abyste odpouštěly a milovaly všechny lidi, se kterými se setkáváte. Když srdcem pochopíte moje slova, pochopíte a poznáte pravou lásku a budete moci být apoštolky té lásky, moji apoštolové, moje drahé děti. Děkuji vám.“

2. března 2019

ky ke tvorům obrátili ke mně zády. „Neboť oni se ke mně obrazení zády, a ne tváří; ale když je potká neštěstí, křičí: »Povstaň! Zachraň nás!« Kde jsou ti bohové, co sis zhotovil? Ať povstanou, mohou-li tě zachránit, když tě potká neštěstí!“ (Jer 2,27–28)

Ubožáci se budou ve smrti obracet k Bohu a Bůh jim řekne: Přicházíte teď ke mně? Zavolejte na pomoc tvory, vždyť ti jsou vašimi bohy. Tedy tak bude Pán mluvit, protože budou u něho hledat útočiště, aniž by se vážně chtěli obrátit. Svátý Jeroným říká, že považuje téměř za jisté, a poučil se ze zkušenosti, že nikdy nebude mít dobrý konec ten, který vedl špatný život až do konce. „Domnívám se, to jsem se poučil z mnohonásobné zkušenosti, že neměl dobrý konec ten, kdo vedl špatný způsob života.“ (In ep. Eus. Ad Dam.)

CHVÁLY A PROSBY

Můj milý Spasiteli! Pomoz mi, neopouštěj mě. Vidím, že moje duše je celá zraněná hříchy. Vášně, zlé návyky mě tlačí k zemi. Vrhám se Ti k nohám, měj se mnou slitováním. „V Tebe jsem, Pane, doufal, ať nejsem zahanben navěky.“

Nedej zahynout mojí duši, která Ti důvěřuje. Nevydávej šelmám duši důvěřující Tobě! Je mi líto, že jsem Tě urážel. Jednal jsem špatně. Přiznávám to. Chci se polepšit, ať to stojí, co chce. Když mi však nepřijdeš na pomoc svojí milostí, jsem ztracen. Přijmi, ó Ježíši, tohoto původce, který na Tebe tak nadával. Rozpomeň se, že jsem Tě stál krev a život. Vezmi mě tedy pro zásluhy svého utrpení a smrti do své náruče a dej mi svatou vytrvalost. Byl jsem ztracen, Ty jsi mě zavolal. Pohleď, už nechci odporovat. Tobě se zasvěcuji. Spoutej mě poutem své lásky a nedopusť, abych o Tebe znovu přišel ztrátou Tvé milosti. Můj Ježíši! Nepřipusť to!

Maria, moje Královno! Nepřipusť to! Dej mi raději zemřít, než abych znovu ztratil milost Tvého Syna.

(Pokračování)

Z knihy „Vorbereitung zum Tode oder Betrachtungen über die ewigen Wahrheiten um fromm zu leben und selig zu sterben vom Heiligen Alphons Maria von Liguori“ přeložil -mp-

(Redakčně upraveno)

Kardinál Duka: Zdravá přirozená rodina je nejlepší ochranou dětí

„Sexuální revoluce požírá svoje děti“ – tak lze shrnout situaci sexuálních deliktů – říká v rozhovoru pro Vatikánský rozhlas předseda ČBK, kardinál Dominik Duka OP, který se ve Vatikánu zúčastnil setkání o ochraně nezletilých.

Co může přinést vatikánské setkání předsedů biskupských konferencí s Petrovým nástupcem do tématu tak nad slunce jasného, že totiž děti je třeba chránit a opatrovat?

„Myslím a přiznám se, že řada z nás, když jsme sem přijeli, byla trochu v rozpacích, protože už máme směrnice vypracované ve spolupráci s naší policií, justicí apod. Ukázalo se však, že pro vedení církve je to skutečně zapotřebí, a to z jednoho důvodu. Situace této problematiky je totiž velmi diferencovaná vzhledem k jednotlivým světadílům a právním systémům, které je třeba respektovat stejně jako do určité míry také některé tradiční postoje, které má daná společnost k problémům rodiny, sexuality apod. A nemůže se v těchto případech postupovat v České republice stejným způsobem jako např. v Číně, Vietnamu nebo např. v Saúdské Arábii, pokud by tam byla takováto kauza.

Je myslím důležité, že se zde ukázal také určitý vliv OSN a Výboru OSN na ochranu dětí, podle něhož je ve světě zneužíváno 85 milionů dětí, a to nikoli během 50–70 let, ale za posledních několik let podle jejich statistik. Považuji za velmi dobrý příspěvek arcibiskupa Ševčuka z Kyjeva, který poukázal na fakt, že k tomu dochází hlavně v místech, kde jsou vedeny války a probíhají boje, a potom tam, kde je migrace a migrační tábory.

Také se nám zde ukazuje, že jedním z velmi nebezpečných míst je rodina, protože 60–70 % případů zneužívání je v rodině. Často k tomu dochází v rodině, kde po dvou, třech rozvodech chybí biologický otec; je tam různost partnerů a chybí pak ona biologická ochrana, která je mezi biologickým otcem a dítětem, především dcerou.

Potom jsou to místa, kde se děti nebo mladiství shromažďují, tedy kulturní, tělovýchovné, sportovní a branné spolky, protože lidé, kteří mají tyto sklony, přicházejí do těchto pracovišť. Ve spolupráci se dvěma advokáty jsem zpracovával tuto situaci i po statistické stránce, za účasti několika ministerstev a jejich platných statistik, které však vzhledem k velmi nepatrnému počtu případů v církvi,

jejich počet ani neuvádějí. U nás se za 30 let svobody vyskytlo deset případů, které skončily odsouzením pachatele. Nahlásili jsme jich do Vatikánu jedenáct, ale pak jsem musel udělat opravu, protože, jak víme, došlo na Jesenícku k osvobození jednoho kněze. Ze setkání s Policií ČR a s příslušnými úřady víme, jak tvrdí, že se vyskytuje velký počet falešných udání, ke kterým dochází především při rozvodových řízeních, kde matka chce získat dítě. Můžeme říci, že muži v těchto deliktech vedou a že mezi oběťmi převažují dívky mezi 12–14 lety, přibližně je to 60 % případů.

Na vatikánském setkání se neprojednaly jednotlivé případy, ale pouze obecná situace, kde je třeba si uvědomit, což myslím nebylo úplně doceněno, že církev musí povzbudit rodinu. Patřím do staré generace, pamatuji se, že to byli rodiče, kteří mi řekli: »Kdyby přišel nějaký pán a nabízel ti bonbóny, okamžitě se ztrať mezi lidi a vrať se domů.« ... Rodina by tedy měla být nejen místem, kde k tako-

vému případu nedochází, protože opravdu fungující, zdravá přirozená rodina děti chrání – křesťanská rodina má ještě navíc svátostnou pomoc –, ale rodina by měla děti také vychovávat k určité přimosti a statečnosti, tedy nejenom že dokážou odmítnout, ale že se dokážou také svěřit rodičům či někomu, komu důvěřují, aby k takovým případům nemohlo dojít.

Víme ovšem, což je také otázka, která se musí řešit, že máme země, kde biologické dospívání je už možností ke sňatku. Tam je tedy situace opravdu trochu komplikovanější.

Rovněž tak se několikrát ozval požadavek a prosba, aby také zaznělo slovo na obranu nevinných kněží, protože i v době největšího nárůstu, kterým byla sexuální revoluce, jež přišla ze Spojených států do západní Evropy, a vezmou-li se do úvahy statistické údaje, tvořil počet zneužití 0,5 %. Samozřejmě, že každý případ je otřesný. Je to otřesné pro nás, ale také pro dotyčné dítě nebo nezletilého.

Víme však také, že určité skupiny zneužívají tohoto proniknutí sexuální revoluce a určité uvolněnosti do řad kléru ke skandalizaci církve a skandalizaci kléru. A my biskupové si především musíme uvědomit, že bez kněží a bez fungujících rodin nezmůžeme nic. V tomto smyslu tedy považuji toto setkání za velmi užitečné, i když se třeba ne všichni shodneme na všem, co zde bylo předneseno, protože vycházíme z různých prostředí, zemí i různých pohledů na některé věci. A někdy se i do našeho myšlení dostávají myšlenky, které bychom našli například v preambuli Istanbulské úmluvy, to znamená feminismus a vztah muže a ženy pojatý jako třídní boj. To není dobré, protože to potom vyvolává ze strany mužů, nejenom kléru určitý hněv. Na druhé straně je třeba si uvědomit, že každá žena se bude zcela jistě solidarizovat se ženou či dívkou, která je obětí, a má právo opravdu vyjádřit svoje rozhořčení.“

*Zdroj: www.vaticannews.va/cs.html,
23. 2. 2019 (Redakčně upraveno)*

Pro kulturu otcovství

Přiznání ke správně chápané podpoře mužských charismat

Od vzniku marxismu, tedy asi před 150 lety, zažíváme v Evropě demontáž mužského, vůdčího obrazu. Od Bedřicha Engelse pochází výrok, že muž je v rodině buržoa a žena proletářka. A August Bebel nám vysvětluje, že z tohoto důvodu musíme ženu vyzbrojit, aby „nebyla podrobena panování a vykořisťování,“ ale stala se „paní svého osudu“.

Hned na úvod budiž řečeno, že skutečně se dalo něco kritizovat na zneužitelné dominanci muže. A Bohu díky byla také nutná vyrovnání: při volebním právu, v oblasti vzdělání, v odklonu od překonaných rozdělení rolí... Ale tím to neskončilo. Reformátoři společnosti pokračovali dále, také na mezinárodní úrovni.

Ve směrnicích pro přípravu Světové konference žen v Pekingu (1995) se píše: „Ohled na mnohé způsoby, v nichž se představuje pohlaví (»gender«), interpretuje se a organizuje, nás vede k »proti-podstatné« pozici – to znamená, že od přírody neexistuje ani muž ani žena...“ A dále: „Protože neexistuje žádná ženská a mužská bytost, můžeme zavrhnout domnělou »převahu« jednoho pohlaví nad druhým, a pokud možno co nejvíce zpochybnit, jestli vůbec něco takové-

ho jako »přirozená« forma lidské sexuality existuje.“

Shrňme to: Máme za sebou jedno století, v němž na jedné straně pod praporem zhodnocení ženy byl deformován vedoucí obraz muže, byl zobrazován v karikaturách: muž jako autoritativní patriarchy, bezcitný tvrdák, prohnáný zločinec, bezohledný kariérista, chladný manažer, sportovní nafoukanec... Ale nikdy jako milující a starající se otec. Na druhé straně nás obšťastňují genderoví ideologové poselstvím o bezvýznamnosti pohlavnosti.

Tak mohl Alexander Mitscherlich už před více než 50 lety mluvit o „cestě do společnosti bez otců“. Západ je na cestě ke způsobu soužití, který stále více postrádá kultivovanou formu mužství. Na doplnění uvádím, že dnes jsme na cestě k bezmateřství.

Jelikož však v tomto článku jde o mužství, můžeme položit otázku, jestli se dá mužskost skutečně upevnit. Odpověď je taková: Čím více se vážně zkoumá, o to je více zřejmé, že existují typicky mužské znaky, tedy vlastnosti, které jsou u mužského pohlaví zřetelně silněji vyvinuty. Jestliže se budou podporovat a kultivovat, přispěje to k tomu, aby život muže a jeho bližních byl lépe prožit.

Jaké jsou tedy ony silné stránky muže? Muži jsou schopni rychle zaměřit mnoho síly k cíli, jejich sebedůvěra a konkurence jim dává křídla. Jsou zvláště vizuálně nadáni, umí se v prostoru lépe orientovat a při pozorování se lépe soustředí na detaily. Jsou matematicky nadáni, dávají přednost analytickému myšlení, myšlení v modelech. Pro muže jsou funkce a obecné věci v popředí zájmu. Proto zvláštním způsobem vyhledávají principy, které stojí za jednotlivými jevy, hledají pravdu. Mají vyhraněnou vůli vytvářet a měnit a zabývají se rádi oblastí mimo rodinu.

Aby bylo jasno: Tímto stanovením se vůbec neupírá ženám schopnost v těchto oblastech. Ano, některé ženy v některých rozměrech přesahují průměrného muže, protože vlastnosti nejsou vyhrazeny jednomu pohlaví, ale vyskytují se vždycky v různém měřítku. Na druhé straně u mnoha jiných schopností ženy muže přesahují.

Sice byla a jsou povolání, o která se zajímají spíše muži, a která se k nim zvláště hodí: na stavbách, v inženýrské kanceláři, v mnoha řemeslných oborech, u vojska, u policie... Ale na mnoha místech je dnes spíše lhostejné, jestli tam pracuje muž nebo žena. U pokladny v Bille, před obrazovkou, v úklidové službě, u řízení tramvaje, na ministerstvu... Zvláštní nadání muže a ženy jsou především plodná tam, kde se mají žít ve vzájemném doplňování a obohacování: to je v rodině.

Tady jsou muži povoláni, aby dali svá nadání do služby lidem, kteří jsou jim svěřeni. Dát svoji sílu, svoji připravenost prosadit se v konkurenci, i v konfrontaci, dokonce i v boji, svoje schopnosti uspořádat věci, udržovat pořádek, stanovit hranice. Ale toto všechno se má odehrávat v duchu služby.

To všechno nám mužům nebylo dáno do kolébky. Museli jsme se tomu namáhavě naučit od mužů, kteří nám byli příkladem, nejlépe od svého vlastního otce.

Do Aparecidy se na pěší růžencovou pouť vydalo 80 000 mužů

V národní mariánské svatyni v brazilské Aparecidě se konalo dvoudenní modlitební shromáždění růžencové pouti mužů, kteří přišli pěšky z různých brazilských regionů. Účastnilo se jí 80 000 poutníků a byl to její už 11. ročník.

Letošní motto znělo: „Mužský růženec: nestačí se modlit, je třeba jednat“. Do Aparecidy se vypravili muži, kteří se pravidelně týdně nebo měsíčně setkávají ve svých farnostech na společné modlitbě růžence.

Z Brazílie referoval pro Vatikánský rozhlas P. Zdzisław Malczewski z řádu Societas Christi pro Emigrantibus Polonis, zvaného v Polsku „Chrystusowci“: „Setkání začalo v pátek večerní mší. Po liturgii se konalo růžencové pro-

cesí ze svatyně do Porto Itaguaça, tedy na místo, kde byla v roce 1717 nalezena soška Neposkvrněné Matky Boží, které se začalo říkat »Aparecida« – to znamená: Zjevila se. Po návratu do baziliky se konalo celonoční bdění, kterého se mohli účastnit i jiní poutníci. Nejdůležitějším momentem setkání byla ranní mše na volném prostranství před bazilikou, odpoledne pak společný růženec v bazilice a akt zasvěcení mužů Paní z Aparecidy. Za zmínku stojí, že pouť organizovaná již po jedenácté se mezi Brazilci těší rostoucímu zájmu. Přibývají též dorůstající synové, které táhne příklad otce, jenž se s modlitbou růžence na rtech vydává na pouť do Aparecidy.“

Zdroj: www.vaticannews.va/cs.html, 18. 2. 2019 (Redakčně upraveno)

Skutečnost, že v tomto ohledu dnes mnoho mužů ztroskotává, má mnoho společného s dnešní vládnoucí bezbožností. Protože ponechán sám sobě je muž velice pokoušen, aby své zvláštní schopnosti prosazoval egoisticky. Pro sebe, pro svoji slávu, svůj úspěch. A mnozí muži toho zneužívají.

Opravdové otcovství je totiž dáno od Boha. O tom nepřipouští Ježíš žádné pochyby: „Nikoho na zemi nenazývejte svým »Otcem«, neboť máte jen jediného Otce, nebeského.“ (Mt 23,9)

Tím se také objasňuje, že právě mužství pochází od Boha a musí se žít podle jeho příkladu, podle příkladu milosrdného otce z podobenství o ztraceném synu. Tento otec ví o jedinečné hodnotě syna, který zabloudiv, stojí za ním, přijímá ho – navzdory všemu, co předcházelo. Toto bezpodmínečně „ano“ milosrdného otce

by mělo být podkladem každého vztahu muže ke členům jeho rodiny. Každý musí zakusit, že otec stojí za ním – ať se stane cokoliv.

Avšak láska není nekonečná harmonie. Otec ví, že jsme v boji, uprostřed okolí, které nás vyzývá k výměně názorů. A on se postaví v tomto boji. Protože také se nám o Bohu říká toto: „Jahve je chrabřý válečník, jeho jméno je Jahve.“ (Ex 15,3) Ježíš se nevyhýbal sporům s těmi, kdo šířili falešné nauky. Říká jim: „Pokrytci!“ A k Odpůrci: „Odstup, satane!“ (Mt 4,10)

Tento Boží aspekt Boha bývá snadno přehlížen. Jsme téměř podrážděni, když se dnes – právem – tak zdůrazňuje milosrdenství Boží. Ale právě my muži jsme povoláni k tomu, abychom přinesli tento pohled na otce: stanovení hranic, trvání na udržení pořádku, přijetí boje proti zlu ve všech jeho podobách a vyučování.

Co dnes chybí, ale musí být znovu objeveno, je toto:

– Přisvědčení k síle muže, která se neprosazuje násilím, ale dává se do služeb, která chrání a brání.

– Souhlas se službou vedení, ne aby utlačovala jiné, ale k uspořádání vztahů, umožnit pokojné soužití. Poskytnout volný prostor pro jednotlivce, podporovat jeho charisma, ukazovat směr.

– Souhlas k hledání pravdy, protože neplatí rčení, že každý má svou pravdu. Protože není člověku všechno k užítku. Proto potřebuje příkázání jako ukazatel ke zdařilému životu. Je zvláštním úkolem křesťanského muže, aby v dnešní zmatené době vydal statečně svědectví poznání pravdy, Ježíši Kristu – a to nejenom v rodině.

Z VISION 2000 - 3/2018

přeložil -mp-

Bl. John Henry Newman bude svatořečen

Papež František schválil osm dekretů předložených Kongregací pro svatořečení. První z nich potvrzuje zázrak na přímluvu kardinála Newmana, což je podmínkou k jeho započtení mezi světců. Další z dekretů, podepsaných při audienci kardinála Becciu 12. února, uznává heroické ctnosti kardinála Józsefa Mindszentyho, maďarského primase nezlomného v boji proti komunistickému režimu.

Kardinál John Henry Newman žil v letech 1801–1890. Patřil k nejvýraznějším teologům 19. století. Byl anglikánským duchovním a profesorem Oxfordské univerzity. Ve věku 44 let konvertoval ke katolicismu a o dva roky později přijal kněžské svěcení a vstoupil k Oratoriánům sv. Filipa Neriho.

„Ve chvíli své konverze jsem si neuvědomoval, že by v mé mysli nastala intelektuální a morální proměna. Nezdálo se mi, že bych měl pevnější víru v základní pravdy zjevení, ani větší vládu nad sebou, nevzrostla má horlivost. Měl jsem však pocit, že po bouřlivé mořeplavbě vplouvám do přístavu – a od té chvíle až podnes se proto mé štěstí nijak nezmě-

nilo,“ napsal Newman o svém přijetí katolické víry.

Rok před smrtí byl jmenován kardinálem a 19. září 2010 jej v Birminghamu blahorečil papež Benedikt XVI.

Druhou známou postavou, které se týkají zveřejněné dekry, je **kardinál József Mindszenty**. Svätý otec uznal heroičnost ctností tohoto maďarského primase, který žil v letech 1892–1975. Za II. světové války byl vězněn gestapem. Po válce, v roce 1948, byl již jako arcibiskup a primas uvězněn a odsouzen na doživotí. Papež Pius XII. exkomunikoval jeho vězňatele a uspořádal na náměstí Sv. Petra mnohatisícovou manifestaci na podporu vězněného a mučeného maďarského primase. Kardinál Mindszenty vyšel na svobodu až za maďarské revoluce v roce 1956. Po sovětské invazi se uchýlil na americké velvyslanectví v Budapešti, kde prožil 15 let, aniž by přistoupil na jakékoli ústupky vůči režimu. Díky úsilí vatikánské diplomacie komunisté poslé-

ze odsouhlasili jeho odjezd do Říma. Kardinál Mindszenty se však usadil ve Vídni, aby byl co nejbližší své vlasti. V roce

1974 jej Pavel VI. uvolnil z úřadu ostřihomského arcibiskupa a maďarského primase. Pohřben byl v rakouském poutním místě Mariazell.

Mezi ohlášenými dekry je rovněž potvrzení zázraku na přímluvu **bl. Marie Terezy Chiramel Mankidiyan** (1876–1926), stigmatizované indické řeholnice a zakladatelky Kongregace sester Svaté rodiny.

Svätý stolec uznal také mučednictví ekvádorského jezuitu, **otce Emilia Moscosa** (1846–1897), který zahynul během liberální revoluce na konci 19. století.

Další čtyři dekry potvrzují heroické ctnosti dvou kněží a dvou řeholnic. Jsou to **italský kněz Giovanni Battista Zamboni** (1880–1939), zakladatel sekulárního institutu Společenství Svaté rodiny; **španělský jezuita Emanuele García Nieto** (1894–1974), **italská řeholnice Serafina Formai** (vlastním jménem Letizia, 1876–1954), zakladatelka Kongregace sester misionářek od radostné zvěsti; a **kolumbijská řeholnice Maria Berenice Duque Hencker** (vlastním jménem Ana Julia, 1898–1993) zakladatelka Kongregace sester od Zvěstování.

Zdroj: www.vaticannews.va/cs.html,

13. února 2019

Vizionář: Tajemství zjevení v Tre Fontane (47)

8. Nauka a kněžstvo (Pátá část)

Ostatně Cornacchiola nedělal nic jiného, než že opakoval rady, kterým desetkrát naslouchal Panně Marii od Zjevení, jak je například shrnuje poselství z 1. ledna 1985:

„Církev byla založena pro spásu v činné a poslušné víře: milujte ji a žijte s ní s láskou! Kdo je mimo a nenávidí, nespasí se: kdo je uvnitř a miluje, obdrží pomoc pro spásu! Pamatujte na to, že Církev založená mým Synem – který je Bůh, a na to nezapomínejte – je prostředek spásy a není antropologická.⁽¹⁾ nemění se, není podřízena času, který proměňuje a pohlcuje. Církev je a zůstává cestou spásy: buď se přijímá, jak je, nebo se nepřijímá. Nemůže se tvořit v Církvi církev.⁽²⁾ Buď být uvnitř a žít s ní; nebo být mimo a bojovat proti ní! Království Boží, které je v Církvi, je jednotou milování a lásky. Tak láska není Církvi, ale Církev je láskou, protože je božská!⁽³⁾ Modlete se a činite pokání v plnění vašich povinností s pokorou a jednoduchostí. Opakujte to, abyste byli poslušní: tak budete spojeni v lásce a v pravém a svatém pokoji!“

Osvětlující je dialog v duchu mezi Cornacchiolou a Kristem, k němuž došlo dne 9. ledna 1986:

„Pane, ty vedeš každého člověka po správné cestě a ponecháváš mu svobodu vybrat si, zda ti bude naslouchat,

či nikoliv. Toto je svoboda svědomí, ale dnes lidé kladou všechna náboženství na stejnou úroveň, jako by všechna přiváděla k tobě a všichni byli tebou spaseni. Kladu si otázku: Proč ses stal člověkem? *Abych vám dal spásu!* A proč jsi nám dal spásu? *Aby ti, kdo ji přijmou, byli spaseni!* Není tomu ale tak, že budou spaseni také ti, kdo tě nepřijmou? *Jistě, mohou být spaseni, jestliže v duchu a morálně chtějí být spaseni; milost je dána všem, ale ne všichni milost přijímají.*⁽⁴⁾

A ještě:

„Synové, poslouchajte Církev, viditelnou autoritu, a s pokornou poslušností jí služte v pravdě! Proti ní satan nemůže dělat nic, protože je božská; avšak proti duším, které v ní žijí, může dělat mnohé; ba představí jim zlo v rouchu mravním, náboženském, politickém a sociálním! Budou zasaženy rodiny, zvláště tím, že budou strženy do indiferentismu a nevěry nebo do přemrštěné formy zbožnosti hraničící s modloslužbou! Toto je zlo času, v nichž žijete vy, moje děti drahé našemu Srdci! Je to zlo bující každý zlem z minulého času a v současném čase shromážděné v každé formě!⁽⁵⁾ Vy máte hroznou odpovědnost zvolit si: buď Boha, nebo svět se všemi jeho šalebnými úmysly.“

Slova jsou stále více srdečná:

„Můj synu, ještě nenaslouchají tomu, co jsem ti řekla v minulosti! Já z milosrdenství volám všechny k obrácení, ale ze spravedlnosti musím upustit ruku svého Syna: ano, aby se naplnila spravedlnost! Mé drahé děti: vy myslíte jen na vnějšek, na fyzické tělo, a věnujete se jen tě-

lesným skutkům! Opakují: myslíte jen na tělo a na uspokojení vašich smyslů, které svádíte na scestí čistě vnějšího ducha; nechcete myslet na duchovní věci a zapomínáte na ně! Vzhůru, synové, k pravé revoluci: změňte život, obraťte se! Toto žádá Ježíš, můj Syn! Ukažte pohanskému a heretickému světu, ukažte světu falešných svobod a falešných po-
těšení, že jste pravými následovníky mého Syna! Buďte pravými křesťany, a to nejenom v dílech materiálních čili tělesných, jež jsou jistě činy hodnými chvály, ale zvláště ve vědomí pravdy víry.“

Je to alarmující zvolání, které si je dobře vědomo nebezpečí:

„Buďte na pozoru, mé děti, protože satanovi je ponechána svoboda, aby jednal proti vám a vydal vás zkoušce: zvláště ve víře, v naději a v lásce; protože on, dříve než byl svržen do pekla souzení, měl se

všemi anděly tyto dary, obdržené z milosti a ne ze zásluhy; když měli zasluhovat, vzbouřili si proti plánům Boha Otce, odmítli Syna, Slovo Otce, a vzdánilo se od nich působení Ducha Svatého! Dávejte si pozor, mé děti, protože nepřítel spásosné milosti užije proti vám každý prostředek, aby vás přesvědčil! Jistě, jsou to stále prostředky jen dovolené Božím milosrdenstvím: takovéto prostředky byly dány k jeho dispozici pro poslední časy a jsou to prostředky jak ideologické, tak teologické! Mé děti: ohrožení je vážné! Ničící permissivismus⁽⁶⁾ se objevuje na všech stranách, jak na Východě, tak na Západě, aby se rozšířil po celém světě se svými zvrácenostmi každé formy a každého druhu, zaplavil ho se svou pekelnou silou a oklamal každého ducha žijícího na zemi!“

(Pokračování)

*Z italského originálu „Il Veggente: Il segreto delle Tre Fontane“
(Milano: Adriano Salani, 2016)
vybral a přeložil
fr. Štěpán Maria Filip OP*

Poznámky:

- (1) Tedy čistě lidskou institucí. [pozn. překl.]
- (2) I vzhledem k následujícím slovům toto vyjádření chce říci, že není možné být uvnitř Církve a přitom v ní vytvářet církev podle vlastních představ. Taková příslušnost k Církvi je pouze vnější a vlastně zdánlivá. [pozn. překl.]
- (3) Tato slova Panny Marie chtějí zřejmě říci, že božská ctnost lásky je skutečně božská a že se jí nám, jednotlivým lidem, dostává tudíž od Boha skrze Církev. Božská ctnost lásky není tak čistě lidskou – nemá původ v nás – a nejsme to my, kdo jí budujeme Církev. Řečeno stručně, láska není příčinou Církve, ale Církev (respektive Bůh skrze Církev) je příčinou božské lásky. [pozn. překl.]
- (4) Pán Ježíš zde připomíná pravdu, že ten, kdo ho bez vlastní viny nezná, ale snaží se poznat pravdu a žít podle svého svědomí, může obdržet milost, a tak být spasen. [pozn. překl.]
- (5) Tedy ve zlu současné doby jako by se shromáždila jedno rozličná zla minulých dob. [pozn. překl.]
- (6) Tedy názor hlásající, že vše je dovoleno. [pozn. překl.]

Pondělí 18. 3. 2019

6:05 Klapka s ... (50. díl): Petrem Hejzmanem
7:10 Kříž, nebo meč **7:55** Angola: Vstaň a choď, Angolo
8:35 Chceme se vrátit domů **9:00** Živě s Noe [L] **9:20** Až na konec světa **10:20** Česká věda **10:35** Cesta k andělům (62. díl): Miloslav Vlk – kardinál **11:30** Živě s Noe [L] **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Mše svatá z kaple Telepace [L] **12:50** Terra Santa News: 13. 3. 2019 **13:15** Příběhy odvahy a víry: Monstrprocesy (2. díl): Fraška spravedlnosti **13:45** Ars Vaticana (4. díl) **14:00** Živě s Noe [L] **14:30** Živě s biskupem: kardinál Miloslav Vlk **15:45** V souvislostech **16:10** Noční univerzita: P. Kamil Obr – Očistím vás... **16:50** Víra do kapsy: Zpověď očima kněze **17:05** Zachraňme kostely (9. díl): Kostel sv. Petra a Pavla v Bernarticích **17:25** Mexiko – Chiapas: Nářek lidu **18:00** Živě s Noe [P] **18:25** Sedmihlásky (61. díl): Poslali mňa pro vodu **18:30** Spadli z jahody – Brouci Julia a Chmuľo: Včera není dnes **18:40** Naše Horní Lideč **19:30** Madalen na Mohelnickém dostavníku 2018 [P] **20:00** Jak věří katolíci: Cesta k jádru naší víry: Svět bez konce: Poslední věci života [P] **21:00** ARTBITR (71. díl) [P] **21:15** 50 let Boží milosti [P] **21:30** Živě s Noe: Den v Kostce [P] **22:10** Koncert pro kardinála **23:30** Kulatý stůl: Liturgický prostor dnes **1:00** Noční repríza dopoledních pořadů.

Úterý 19. 3. 2019

6:05 Pod lampou **8:10** Hudební okénko (2. díl) **8:45** Svěcení kaple Božího milosrdenství **9:00** Živě s Noe [L] **9:20** V souvislostech **9:40** Hlubinami vesmíru s dr. Jiřím Březinou: Pluto, Měsíc a jiné **10:20** Noční univerzita: P. Josef Prokeš – Nezájem o víru v ČR a jak na něj odpovídat **11:30** Živě s Noe [L] **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Mše svatá z kaple Telepace [L] **12:50** Chceme se vrátit domů **13:07** Mezi pražci (75. díl): Březen 2019 **14:00** Živě s Noe [L] **14:30** Na jedné lodi (2. díl) **15:35** Modlitba ve skle **16:00** Kulatý stůl: Liturgický prostor dnes **17:30** Živě s Noe **18:00** Neboj se doplout aneb Umění doprovázet: Speciál [L] **19:30** Zpravodajské Noeviny: 19. 3. 2019 [P] **20:00** Buon giorno s Františkem [L] **20:50** Řeckokatolický magazín (193. díl) [P] **21:05** Lednický park vypravuje **21:30** Živě s Noe: Den v Kostce **22:05** P. Vojtěch Kodet – Postní obnova: Pokušení Páně (Mt 4,1–14) **22:45** Terra Santa News: 13. 3. 2019 **23:05** Světlo pro Evropu (5. díl): Sýrie vzdáleně blízká **23:15** Můj chrám: Akademický sochař Petr Váňa v kapli sv. Judy Tadeáše, Dobřichovice **23:40** U NÁS aneb Od cimbálu o lidové kultuře (144. díl) **1:00** Noční repríza dopoledních pořadů.

Středa 20. 3. 2019

6:05 Zpravodajské Noeviny: 19. 3. 2019 **6:25** Noční univerzita: P. Kamil Obr – Očistím vás... **7:10** Výběr z vystoupení kapel na Drive Stage: Colours 2017 **7:35** Děti ulice v Bolívii **7:55** Biblická studna **9:00** Živě s Noe [L] **9:15** Ars Vaticana (5. díl) **9:30** Přímý přenos generální audience papeže [L] **10:45** 50 let Boží milosti **11:00** Harfa Noemova: Mistři taktovky – Petr Vronský **11:30** Živě s Noe [L] **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Mše svatá z kaple Telepace [L] **12:50** Jak věří katolíci: Cesta k jádru naší víry: Svět bez konce: Poslední věci života **13:45** P. Ignác Stuchlý **14:00** Živě s Noe [L] **14:30** Na jedné lodi (3. díl) **15:35** Hovory z Rekovic: Jiří Novotný **16:00** Zpravodajské Noeviny: 19. 3. 2019 **16:20** ARTBITR (71. díl) **16:35** U NÁS aneb Od cimbálu o lidové kultuře

TELEVIZE DOBRÝCH ZPRÁV

■ Vysílání denně 6.00 – 1.00 hod.
■ Denně: 8.00; 16.00 hod. – programová nabídka TV NOE (změna programu vyhrazena)

Podrobnosti na www.tvnoe.cz

(144. díl) **18:00** Živě s Noe [P] **18:30** Spadli z jahody – Brouci Julia a Chmuľo: Jahodová party **18:40** Sedmihlásky (61. díl): Poslali mňa pro vodu **18:50** Popelka Nazaretská **19:30** Terra Santa News: 20. 3. 2019 [P] **20:00** Večer chval (75. díl): Současné písně chval [L] **21:05** Příběhy odvahy a víry: Monstrprocesy (2. díl): Fraška spravedlnosti **21:30** Živě s Noe: Den v kostce [P] **22:05** Noční univerzita: Mgr. Jan Špilár – Vlasy v Bibli **23:05** Generální audience Svatého otce **23:30** Má vlast: Hranice **1:00** Noční repríza dopoledních pořadů.

Čtvrtek 21. 3. 2019

6:05 Klapka s ... (52. díl): Pavlem Nenkovským **7:05** Nárožní kámen **7:45** Skryté poklady: Christian **8:20** Světlo pro Evropu (5. díl): Sýrie vzdáleně blízká **8:35** Terra Santa News: 20. 3. 2019 **9:00** Živě s Noe [L] **9:20** P. Vojtěch Kodet – Postní obnova: Pokušení Páně (Mt 4,1–14) **10:00** Kulatý stůl: Liturgický prostor dnes **11:30** Živě s Noe [L] **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Mše svatá z kaple Telepace [L] **12:50** Opavská inspirace **13:05** Vlci v Lužici **13:35** Generální audience Svatého otce **14:00** Živě s Noe [L] **14:30** Má vlast: Hranice **16:05** Zpravodajské Noeviny: 19. 3. 2019 **16:25** Jihomoravské město Dubňany **17:00** Kde bzučí včely **18:00** Živě s Noe [P] **18:25** Sedmihlásky (61. díl): Poslali mňa pro vodu **18:30** Putování do Lurd s Luckou a Bárou: Dobrodružství začíná! **18:35** Dávní hrdinové: Řev noci **19:00** Večeře u Slováků: 3. neděle postní **19:30** Zpravodajské Noeviny: 21. 3. 2019 [P] **20:00** Cvrlikání: Vadim & Co. [L] **21:05** Pod ostravským nebem: Zastavení v ostravských sakrálních stavbách **21:30** Živě s Noe: Den v kostce [P] **22:05** Pod lampou [P] **0:10** Zpravodajské Noeviny: 21. 3. 2019 **0:30** Plnou parou do srdce Beskyd **1:05** Noční repríza dopoledních pořadů.

Pátek 22. 3. 2019

6:05 Zpravodajské Noeviny: 21. 3. 2019 **6:30** Zachraňme kostely (9. díl): Kostel sv. Petra a Pavla v Bernarticích **6:50** Pomoc má mnoho tváří: Diakonie ČCE **7:10** Příběhy odvahy a víry: Monstrprocesy (2. díl): Fraška spravedlnosti **7:40** Noční univerzita: Mgr. Jan Špilár – Vlasy v Bibli **8:40** Víra do kapsy: Zpověď očima kněze **9:00** Živě s Noe [L] **9:20** ARTBITR (71. díl) **9:35** Služebnice Boží Matka Vojtěcha **9:51** Krajané z Gerníku **10:30** Jak věří katolíci: Cesta k jádru naší víry: Svět bez konce: Poslední věci života **11:30** Živě s Noe [L] **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Mše svatá z kaple Telepace [L] **12:50** Harfa Noemova: Mistři taktovky – Petr Vronský **13:15** 50 let Boží milosti **13:35** Madalen na Mohelnickém dostavníku 2018 **14:00** Živě s Noe [L] **14:30** Pražská Loreta **15:00** Křížová cesta rodin **15:25** Buon giorno s Františkem **16:20** Zpravodajské Noeviny: 21. 3. 2019 **16:40** Na pořadu rodina (4. díl): Nevzdali jsme to **17:45** Ars Vaticana

(6. díl) **18:00** Živě s Noe [P] **18:25** Sedmihlásky (61. díl): Poslali mňa pro vodu **18:30** Putování do Lurd s Luckou a Bárou: Po stopách Bernadety **18:40** Missio magazín: Únor 2019 **19:35** Chceme se vrátit domů **20:00** Kulatý stůl: Od konfliktu ke smíření [L] **21:30** Živě s Noe: Den v kostce **22:05** Kde bzučí včely **23:05** Večeře u Slováků: 3. neděle postní **23:35** Outdoor Films s Jiřím Soukupem (72. díl): Závodím i v devadesáti **1:05** Noční repríza dopoledních pořadů.

Sobota 23. 3. 2019

6:05 Klapka s ... (53. díl): Evou a Jaroslavem Boudovými **7:10** Irák– Země světců a mučedníků **7:40** Hovory z Rekovic: Jiří Novotný **7:55** Hlubinami vesmíru s dr. Jiřím Březinou: Pluto, Měsíc a jiné **8:40** Sedmihlásky (61. díl): Poslali mňa pro vodu **8:45** Cirkus Noeland (29. díl): Roberto, Kekulín a šťastný den **9:15** Dávní hrdinové: Řev noci **9:45** Zachraňme kostely (9. díl): Kostel sv. Petra a Pavla v Bernarticích **10:05** Neboj se doplout aneb Umění doprovázet: Speciál **11:40** Zpravodajské Noeviny: 21. 3. 2019 **12:00** Angelus Domini **12:10** Pod lampou **14:15** Terra Santa News: 20. 3. 2019 **14:40** Cvrlikání: Vadim & Co. **15:45** Večeře u Slováků: 3. neděle postní **16:15** Struny nad Oslavou [P] **16:50** Buon giorno s Františkem **17:45** Světlo pro Evropu (5. díl): Sýrie vzdáleně blízká **18:00** Příběhy odvahy a víry: Oleg Senin (3. díl): Kázání ve tmě [P] **18:30** Putování do Lurd s Luckou a Bárou: Po stopách Bernadety **18:35** Sedmihlásky (61. díl): Poslali mňa pro vodu **18:40** Josef a jeho bratři **19:30** V souvislostech [P] **20:00** Život za život **21:35** Harfa Noemova: Mistři taktovky – Petr Šumník [P] **21:55** V pohorách po horách (45. díl): Nad Maráskem – Brdy **22:10** Živě s Noe: Týden v kostce **23:20** Madalen na Mohelnickém dostavníku 2018 **23:45** Cesta k andělům (81. díl): Simona Postlerová – herečka **0:35** Žijeme mezi vámi **0:55** Řeckokatolický magazín (193. díl) **1:10** Noční repríza dopoledních pořadů.

Neděle 24. 3. 2019

6:05 Hrdinové víry (12. díl): Ženské řehole a jejich osud v době totality **7:10** Noční univerzita: Mgr. Jan Špilár – Vlasy v Bibli **8:05** Slunce ve tváři **8:40** Cvrlikání: Vadim & Co. **9:45** Řeckokatolický magazín (193. díl) **10:00** Večeře u Slováků: 3. neděle postní **10:30** Mše svatá z kostela Navštívení Panny Marie, Zašová [L] **11:40** ARTBITR (71. díl) **12:00** Polední modlitba Sv. otce Františka [L] **12:20** V souvislostech **12:40** Zpravodajský souhrn uplynulého týdne: Zpravodajské Noeviny a Terra Santa News **13:25** Muzikanti, hrajte **14:00** Křížová cesta rodin **14:25** Život za život **16:00** Živě s Noe: Týden v kostce **17:05** V pohorách po horách (41. díl): Český kras – Jelínkův most **17:20** P. Vojtěch Kodet – Postní obnova: Proměnění Páně (Lk 9,28–36) **17:55** Sedmihlásky (62. díl): Ztratila sem fěrtůšek **18:00** Cirkus Noeland (30. díl): Roberto, Kekulín a dvojník **18:30** Dávní hrdinové: V zajetí **18:55** Jak věří katolíci: Cesta k jádru naší víry: Svět bez konce: Poslední věci života **20:00** G. Verdi: Requiem: Podzimní festival duchovní hudby 2018 **21:30** V souvislostech **22:00** Buon giorno s Františkem **22:55** Dopisy z rovníku **23:35** Polední modlitba Sv. otce Františka **23:55** Zpravodajský souhrn uplynulého týdne: Zpravodajské Noeviny a Terra Santa News **0:35** Pod ostravským nebem: Zastavení v ostravských sakrálních stavbách **1:00** Noční repríza dopoledních pořadů.

Pondelok 18. 3. o 17:30 hod.: Doma je doma (Rok modlitieb za duchovné povolania)

Od 14. februára vyhlásil Mons. Stanislav Zvolenský, bratislavský arcibiskup metropolita, Rok modlitieb za duchovné povolania v Bratislavskej arcidiecéze. Čo ho k tomu viedlo, koľko povolaní aktuálne v tejto arcidiecéze majú a ako na túto výzvu reagujú reholné spolčenstvá a kongregácie v relácii Doma je doma s Mons. Jozefom Halikom, bratislavským pomocným biskupom, verbistom Milanom Tomanom a sr. Máriou Ritou Žiakovou OSU. Moderuje Jana Trávníčková.

Utorok 19. 3. o 16:35 hod.:
Správy zo Svätej zeme

Udalosti zo Svätej zeme, informácie o živote miestnych kresťanských komunít, spravodajstvo z miest spojených so životom Ježiša Krista.

Streda 20. 3. o 20:30 hod.:
Fundamenty (Pramene modlitby)

Moderátorka Jana Zlatohlávková a jej hostia Marek Krošlák a Mária Spišiaková rozoberajú postupne Katechizmus katolíckej cirkvi.

Štvrtok 21. 3. o 22:55 hod.:
Quo vadis s Maxom Kašparú

Z cyklu Vieromer.

Piatok 22. 3. o 20:30 hod.:
Dôkaz viery: Svätý Augustín (filmový seriál)

Príbeh matky neprestávajúcej sa modliť za svojho zblúdeného syna, popisuje jeden zo zázrakov, ktorý sa udial na príhovor svätého Augustína, patróna tých, čo hľadajú Boha...

Sobota 23. 3. o 20:30 hod.:
Šalamún (1) / Biblia

Filmová epopeja približuje životné osudy múdreho kráľa Šalamúna, syna Dávidovho, ktorý dovedol Izrael k vrcholu prosperity a k veľkému ohlasu. Tvorcovia kladú dôraz na sprostredkovanie mravného posolstva uponáhľanému človeku.

Nedeľa 24. 3. o 10:00 hod.:
Svätá omša z Rožňavy

Priamy prenos z katedrály Nanebovzatia Panny Márie, hlavný celebrant Mons. Stanislav Stolárik.

Liturgická čtení

Nedeľa 17. 3. – 2. nedeľa postní

1. čt.: Gn 15,5–12.17–18
Ž 27(26),1.7–8a.8b–9abc.13–14
Odp.: 1a (*Hospodin je mé světlo a má spása.*)

2. čt.: Flp 3,17–4,1
Ev.: Lk 9,28b–36

Pondělí 18. 3. – připomínka sv. Cyrila Jeruzalémského

1. čt.: Dan 9,4b–10
Ž 79(78),8.9.11+13
Odp.: srov. Ž 103(102),10a
(*Nejednej s námi podle našich hříchů, Hospodine!*)
Ev.: Lk 6,36–38

Úterý 19. 3. – slavnost sv. Josefa

1. čt.: 2 Sam 7,4–5a.12–14a.16
Ž 89(88),2–3.4–5.27+29
Odp.: 37 (*Jeho potomstvo potrvá navěky.*)
2. čt.: Řím 4,13.16–18.22
Ev.: Mt 1,16.18–21.24a
nebo Lk 2,41–51a

Středa 20. 3. – ferie

1. čt.: Jer 18,18–20
Ž 31(30),5–6.14.15–16
Odp.: 17b (*Zachraň mě, Hospodine, svou slitovností.*)
Ev.: Mt 20,17–28

Čtvrtek 21. 3. – ferie

1. čt.: Jer 17,5–10
Ž 1,1–2.3.4+6
Odp.: Ž 40(39),5a (*Blaze tomu, kdo svou naději vložil v Hospodina.*)
Ev.: Lk 16,19–31

Pátek 22. 3. – ferie

1. čt.: Gn 37,3–4.12–13a.17b–28
Ž 105(104),16–17.18–19.20–21
Odp.: 5a (*Pamatujte na divy, které učinil Hospodin.*)
Ev.: Mt 21,33–43.45–46

Sobota 23. 3. – připomínka sv. Turibia z Mongroveja

1. čt.: Mich 7,14–15.18–20
Ž 103(102),1–2.3–4.9–10.11–12
Odp.: 8a (*Hospodin je milosrdný a milostivý.*)
Ev.: Lk 15,1–3.11–32

BREVIÁŘ PRO LAIKY

16. – 23. BŘEZNA 2019

Změna v číslování breviáře: levý, nepodbarvený sloupec – dřívější vydání breviáře; pravý, podbarvený sloupec – nové vydání breviáře (2007)

Uvedení do první modlitby dne:	NE 17. 3.		PO 18. 3.		ÚT 19. 3.		ST 20. 3.		ČT 21. 3.		PÁ 22. 3.		SO 23. 3.	
Antifona	270	299	270	299	1324	1467	270	299	270	299	270	299	270	299
Žalm	783	881	783	881	783	881	783	881	783	881	783	881	783	881
Ranní chvály:														
Hymnus	270	300	271	300	1325	1467	271	300	272	301	271	300	272	301
Antifony	313	348	935	1046	1325	1468	965	1079	981	1097	998	1115	1014	1132
Žalmy	921	1030	936	1046	813	914	965	1079	981	1097	998	1115	1014	1132
Krátké čtení a zpěv	313	349	317	353	1326	1468	324	360	327	364	331	368	334	372
Antifona k Zach. kantiku	313	349	317	353	1326	1469	324	361	328	365	331	368	334	372
Prosby	314	349	318	354	1326	1469	325	361	328	365	331	369	335	372
Závěrečná modlitba	314	350	318	354	1327	1469	325	362	328	365	332	369	335	373
Modlitba během dne:														
Hymnus	273	302	273	302	1264	1402	273	302	273	302	273	302	273	302
Antifony	273	303	273	303	1327	1470	273	303	273	303	273	303	273	303
Žalmy	926	1036	940	1052	1265	1403	971	1085	987	1103	1004	1121	1019	1138
Krátké čtení	314	350	318	354	1327	1470	325	362	329	366	332	369	335	373
Závěrečná modlitba	314	350	318	354	1327	1469	325	362	328	365	332	369	335	373
Nešpory:														
	SO 16. 3.													
Hymnus	268	297	268	297	1322	1464	1322	1464	268	298	269	299	268	298
Antifony	311	347	316	351	1323	1465	1328	1471	976	1091	992	1109	1009	1126
Žalmy	916	1025	930	1040	1751	1971	1761	1982	976	1091	992	1109	1009	1126
Kr. čtení a zpěv	311	347	316	352	1323	1465	1329	1471	326	363	330	367	333	370
Ant. ke kant. P. M.	312	348	316	352	1324	1466	1329	1472	327	363	330	367	333	371
Prosby	312	348	316	352	1324	1466	1329	1472	327	364	330	367	333	371
Záv. modlitba	314	350	314	350	1327	1469	1327	1469	325	362	328	365	332	369
Kompletář:	1238	1374	1242	1379	1238	1374	1242	1379	1254	1391	1257	1395	1260	1398

MYSTIKA

MYSTICKÉ MĚSTO BOŽÍ
SVAZEK I. - POČETÍ
Sestra Marie od Ježíše z Agredy
Z angličtiny přeložil Jan Cyril Řeřucha

První ze čtyřsvazkového mystického a teologického díla napsaného ze sdělení Matky Boží. *Mystické město Boží* obsahuje podrobný životopis Panny Marie a vedení omilostněné duše sestry Marie od Ježíše (1602–1665), představené kláštera Neposkvrněného početí, řádu sv. Františka Serafinského ve španělském městě Agreda. První svazek s názvem *Početí* představuje svatá tajemství uskutečněná Bohem v Panně Marii od okamžiku jejího početí až po zasnoubení sv. Josefovi. Kniha první tohoto svazku pojednává o božském předurčení Krista a jeho Matky jako nejvyššího ideálu celého stvoření; o stvoření a vzpouře andělů; o stvoření lidí; o rodokmenech spravedlivých mužů; o konečných důsledcích početí a zrození Královny nebe a o jejím životě až do jejích tří let. Dále je zde výklad 12. kapitoly knihy Zjevení. Kniha druhá pojednává o obětování Panny Marie v chrámě; o milostech, které obdržela z Boží ruky; o vysoké dokonalosti, se kterou dodržovala chrámová pravidla; o nebeské vznešenosti jejích hrdinských ctností a vizí; o zasnoubení se sv. Josefem. Následuje výklad 31. kapitoly knihy Šalomounových Přísloví.

Matice cyrilometodějská s. r. o.
V MCM s. r. o. vydání první • Váz., A5, 480 str., 538 Kč

- V prodeji jsou také ostatní tři svazky (váz., A5):
- II. – Vtělení** • 444 stran, 498 Kč
  - III. – Probodění** • 566 stran, 498 Kč
  - IV. – Korunování** • 488 stran, 378 Kč

BELETRIE

OTEC ELIÁŠ • APOKALYPSA
Michael D. O'Brien • Z angličtiny přeložil
Eduard Geisler • Odpovědný redaktor P. Štěpán
Smolen • Redakční spolupráce Kateřina
Kutarňová, Milan Žonca a Martina Nicolson

Karmelitánský kněz, otec Eliáš Schäfer, zažil v dětství hrůzu holokaustu, v mládí úspěch jako přední izraelský politik a právník. Nyní touží strávit zbytek svých dní modlitbou a pokáním v klášterním tichu. Je však Církví vyslán, aby se utkal s nejmocnějším mužem planety, snad Antikristem skrývajícím svou pravou tvář pod maskou mírotvůrce a globálního sjednotitele. Podaří se knězi přivést Muže hříchu k pokání dříve, než přijde zkáza?

Hesperion, z. s. • Druhé, upravené vydání
Váz., přebal, 140x207 mm, 520 stran, 389 Kč

ELIÁŠ V JERUZALÉMĚ
Michael D. O'Brien • Z angličtiny přeložila
Lucie Cekotová • Odpovědný redaktor P. Štěpán
Smolen • Redakční spolupráce Kateřina
Kutarňová, Milan Žonca a Martina Nicolson

Pokračování příběhu otce Eliáše (*Apokalypsa*). Druhý díl se odehrává během pouhého jednoho týdne na omezené ploše palestinských autonomních území a státu Izrael. Karmelitán, stíhaný pro vraždu, kterou nespáchal, nyní přichází v utajení do Jeruzaléma, aby se zde znovu postavil Prezidentovi, pokusil se ho přivést k pokání a varoval před ním lidstvo. Prozířetelnost chystá otci Eliášovi setkání s hříšníky i světci a připravuje ho na poslední konfrontaci s Mužem hříchu, který právě hodlá završit svůj mocenský vzestup dosažením světovlády.

Hesperion, z. s. • Váz., přebal, 140x207 mm, 224 stran, 269 Kč

Naše prodejna v Olomouci na Dolním náměstí 24 je otevřena také v sobotu v době od 8 do 12 hodin.

Objednávky knih – tel. 587 405 431 • Administrace a inzerce týdeníku Světlo – tel./fax 585 222 803 • Matice cyrilometodějská s. r. o.,
 Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc 1, e-mail: knihy@maticecm.cz • Kompletní nabídku knižní produkce MCM naleznete na internetové adrese www.maticecm.cz

982707-0262/2011	TZ	
------------------	----	---

Matice cyrilometodějská s. r. o.
 Dolní nám. 24
 771 11 Olomouc 1

SVĚTLO – týdeník Matice cyrilometodějské, spol. s r. o., vydává Matice cyrilometodějská, spol. s r. o., Olomouc – IČO 00533866. Tiskne nakladatelství Matice cyrilometodějská s. r. o., Olomouc. Redakce: Šéfredaktor Mgr. Daniel Dehner, redaktor Mag. Theol. Tomáš Kiml. Vychází s církevním schválením Arcibiskupství olomouckého č. j. 54/98 ord. Církevní schválení se uděluje časopisům jako potvrzení, že v nich nejsou bludy v oblasti víry a mravů. Neznámena to však, že udělovatel schválení se ztotožňuje s názory jednotlivých článků. Adresa redakce a administrace: Matice cyrilometodějská s. r. o., Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc 1; telefon a fax 585 222 803 (e-mail: svetlo@maticecm.cz; <http://svetlo.maticecm.cz>; objednávky týdeníku: e-mail: periodika@maticecm.cz; tel.: 585 220 626; objednávky knih: e-mail: objednavky@maticecm.cz; tel.: 587 405 431. www.maticecm.cz; inzerce: knihy@maticecm.cz. Registrace: značka MK ČR E 7225. Administrace pro Slovenskou republiku: CD Photo s.r.o., Chrenovská 21/14, 949 01 Nitra, telefon 00421 903 263 525; podávání novinových zásilek povolené SP, s. p. ZSRP Bratislava, č. j. 3335-OPC zo dňa 21. 5. 1996. Prohlášení redakce: U článků o tzv. soukromých zjeveních, k nimž se doposud církevní autorita nevyjádřila (jako Litmanová, Medzgorje aj.), se podřízujeme konečnému usudku církve. Nevyžadáme nezveřejnění příspěvků nevracíme.